Влада – Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 10 (1760) ♦ Вівторок, 20 січня 1998 року ♦ Ціна договірна

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз:

Це не лише йде урозріз з Конституцією України, а й переступає її

Така була відповідь на запитання кореспондента нашої газети з приводу пропозиції радника Президента України Анатолія Гальчинського про необхідність зупинити діяльність парламенту і на два-три роки ввести президентське правління.

— Восьма сесія Верховної Ради була однією з найбільш напружених і продуктивних, вона підтвердила зростання потенціалу парламенту і парламентаризму в нашій державі, — так охарактеризував Олександр Мороз роботу депутатів під час восьмої сесії на прес-конференції, що відбулася вчора. Він підкреслив важливість вчасного прийняття Верховною Радою закону про державний бюджет України на 1998 рік, регулювання практично всіх питань, пов'язаних з виборчим законодавством нашої країни.

Загалом за період роботи восьмої сесії Верховної Ради — з 2 вересня 1997 року по 16 січня 1998 року — відбулося 89 пленарних засідань, на яких розглянуто 376 питань, прийнято 127 законів та 103 постанови. 52 проекти законодавчих актів прийнято в першому читанні. Повторно розглянуто 32 раніше прийняті закони, повернуті Президентом України. Вісім з них підтверджено шляхом подолання вето, 19 — з урахуванням пропозицій Президента. Таким чином, на переконання Олександра Мороза, сесія реалізувала основні завдання, які ставилися перед нею. І все ж частина питань, пов'язаних передусім із здійсненням державно-правової реформи, стане предметом розгляду дев'ятої сесії Верховної Ради.

Звіт про прес-конференцію Голови Верховної Ради Олександра Мороза читайте в наступному номері «Голосу України».

До візиту в Москву — ще неформальна зустріч

Президенти Росії та України Борис Єльцин і Леонід Кучма домовилися провести нову неформальну зустріч у Підмосков'ї. Її намічено на 30—31 січня в резиденції «Русь» у Завидовому. Як відомо, офіційний візит Л. Кучми до Москви плановано на кінець лютого.

Закон України
Про внесення до деяких законів України змін щодо відкриття банківських рахунків
7

Народний депутат України *Євген СМІРНОВ:*

Скільки нам коштує глава держави?

Частково відповідь на це питання можна знайти, прочитавши в цьому номері «Голосу України» виклад доповіді нашої комісії Верховній Раді України, з якою я від імені комісії виступав на сесії минулої п'ятниці.

У доповіді перераховано: перше — приміщення адміністрації Президента на Банковій. Численної адміністрації, яка ні за що в державі не відповідає, але у все втручається. А ще — Маріїнський палац, дачі під Києвом і в Криму. А тепер ще й оновлений спецкомплекс для Президента у палаці «Україна».

(Закінчення на 3-й стор.).

Хто з ким дружить
за оцінкою деяких депутатів Державної Думи РФ

У Державній Думі Російської Федерації, де кореспондент «Голосу України» побувала в день ратифікації великомасштабного політичного договору про дружбу, співробітництво і партнерство України і Росії Верховною Радою, ніхто напевне не зміг сказати, коли така само подія станеться у вищому законодавчому органі країни-сусіда. Називалися, зокрема, причини: договір не ратифікуватиметься без пакета документів — з питань Чорноморського флоту, так званого «нульового варіанта», але найчастіше та, що російські депутати не бажають підігравати своїм українським колегам на майбутніх виборах, що, як вони вважають, зробили договір козирною картою у виборчій кампанії.

(Закінчення на 14-й стор.).

Донором ти можеш і не бути, але маєш право...
12

Штора для Президента,

або Рецепт від радника Анатолія Гальчинського: діяльність парламенту зупинити і на 2—3 роки ввести президентське правління

Саме так відгукнулися пан професор і радник Президента на викриття махінацій під час реконструкції палацу «Україна», озвучені минулої п'ятниці у Верховній Раді України головою тимчасової слідчої комісії народним депутатом Євгеном Смірновим, в результаті чого парламент зажадав відставки прем'єра Пустовойтенка, міністра Остапенка та голови Київміськдержадміністрації Омельченка і передав матеріали до Генпрокуратури.

(Закінчення на 3-й стор.).

АРТЕРІАЛЬНИЙ ТИСК *«шовкових шляхів»*
13

Як реконструювали «Україну»

Інформація тимчасової слідчої комісії з перевірки законності виділення і використання коштів на капітальний ремонт палацу культури «Україна» та фінансової діяльності Міністерства культури і мистецтв і підпорядкованих йому установ, а також інших міністерств, комітетів, відомств, установ і закладів у зв'язку із розслідуваними справами на сесії Верховної Ради України 16 січня 1998 р.

(Закінчення на 4—5-й стор.).

P.S.

○ За станом на 1 січня 1998 року мешканці України отримали 45,5 млн. приватизаційних сертифікатів, що становить 87,56% від загальної їх кількості.

○ У Києві під час виконання службових обов'язків з охорони представництва англійської фірми «Апіфарм Лімітед» убито співробітника спецпідрозділу «Титан».

Кроки до зміцнення демократичної, соціальної, правової держави

З виступу Голови Верховної Ради України Олександра Мороза на закритті восьмої сесії Верховної Ради України 16 січня 1998 року

Завершила роботу восьма сесія Верховної Ради України, що розпочалася 2 вересня 1997 року. За кількістю розглянутих питань ця сесія була надзвичайно складною і водночас найпродуктивнішою. Це знову підтверджує неодноразово висловлювану мною думку про високий професіоналізм депутатів, їх прагнення, попри політичні розбіжності, вести узгоджену політику, приймати важливі для суспільства і держави рішення, дбати про соціальний захист громадян. Це я кажу і в контексті наступних виборів. Нехай люди розуміють, що формувати нового депутата доречно, бо цьому ніхто не вчить, навчання відбувається більше тут — у сесійному залі, в комітетах Верховної Ради.

За браком часу не буду перераховувати всі розглянуті питання та проекти законодавчих актів, прийняті закони і постанови, ратифіковані міжнародні договори, конвенції, угоди. Вважаю за необхідне, щоб прес-служба Верховної Ради України підготувала відповідний прес-реліз з кількісними і якісними показниками, щоб надрукувати ці дані в газеті «Голос України».

Дозвольте коротко проаналізувати основні напрями діяльності Верховної Ради протягом восьмої сесії.

Головними проблемами були бюджетний процес і виборче законодавство. Попри всі об'єктивні і суб'єктивні труднощі і перепони, в цілому ми з цими завданнями впоралися: з дотриманням Регламенту і у можливі та визначені законами строки, у цивілізованій формі.

Зроблено ще один крок у напрямі зміцнення демократичної, соціальної, правової держави.

При прийняті бюджету на 1998 рік вдалося запобігти втручанню в чинну систему оподаткування, корінна ломка якої була вимогою уряду при розгляді бюджету на попередній — 1997 рік. Як відомо, розплатою за цю ідею було життя країни без бюджету протягом майже піврічного терміну, безконтрольне витрачання коштів виконавчою владою у так званому режимі «ручного управління», що, не в останню чергу, призвело до значного зростання внутрішнього державного боргу.

Але до податкових законів, прийнятих під тиском обставин у першій половині 1997 року (а це, в першу чергу, закони про ПДВ і про податок з прибутку) за вересень — грудень довелося вносити більше десяти змін і доповнень, щоб адаптувати їх до реальних потреб економіки та можливостей практичного виконання.

І ця робота ще не завершена, якщо мати на увазі інтереси виробника. Ось що означає поспіхом, під тиском, приймати закони! Слід неухильно дотримуватися закону про бюджетну систему, який передбачає, що бюджет приймається на існуючій, сталій податковій основі.

Значна кількість коректив у зв'язку з підготовкою до прийняття бюджету внесена до інших законів, що регулюють чинну систему оподаткування, зокрема про: збір на обов'язкове державне пенсійне страхування; збір на обов'язкове соціальне страхування; ставки акцизного збору на деякі товари (продукцію); джерела фінансування дорожнього господарства.

Слід відзначити, що розгляд і затвердження державного бюджету України на 1998 рік відбувалися далеко не просто.

Як завжди, навколо цього питання було багато політичної «тріскотні», що зводилося, практично, до одного — провалити бюджетний процес, не допустити його своєчасного прийняття.

Перший варіант проекту бюджету був поданий урядом з порушеннями чинного законодавства і не відповідав Конституції України. Тому Верховна Рада змушена була повернути його на доопрацювання.

Доопрацьований варіант теж мав серйозні недоліки. Крім того, вже вкотре, уряд знову поставив умову про позачергове попереднє прийняття цілої низки податкових законів, ліквідацію існуючих норм соціального захисту населення. При цьому законопроекти подавалися без необхідних розрахунків і тому, природно, були повернені на доопрацювання.

У таких умовах Верховна Рада, вперше за всі роки незалежності, 30 грудня прийняла державний бюджет України на 1998 рік.

Часто запитують, чи реальний це бюджет?

Правильно буде сказати так: бюджет на 1998 рік оптимально відповідає тим економічним і фінансовим можливостям, які склалися на сьогодні в нашій державі.

Уперше в бюджеті затверджено перелік захищених статей, фінансування яких відбувається в першочерговому порядку, — їх обсяги зменшенню не підлягають. Це оплата праці бюджетників, придбання медикаментів, перев'язочних матеріалів, харчування в лікарнях, виплата процентів за державними боргами.

Але після затвердження держбюджету на 1998 рік робота щодо законодавчого забезпечення наповнення його доходної частини повинна бути продовжена.

Незважаючи на затяжний і гостро дискусійний характер проходження законів економічного характеру, відбулися певні зрушення на цьому традиційно найскладнішому напрямі законодавчої діяльності.

Зокрема, прийнято такі закони, як: про національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні; про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації; про торгово-промислові палати в Україні; про лізинг.

Внесено принципові зміни до законів: про підприємництво; про господарські товариства; про оренду державного майна; про заставу.

Чимало зусиль Верховна Рада України доклала для законодавчого забезпечення діяльності вітчизняного товаровиробника.

Сталося так, що через недалекоглядну економічну політику саме власний товаровиробник, від роботи якого залежить і добробут, і соціальне забезпечення трудових верств населення, доведений до такого стану, що потребує захисту і від непомірного податкового навантаження, і від інтервенції іноземних товарів далеко не кращої якості. Лише за останні місяці в цьому напрямі прийнято важливі законодавчі акти, серед яких: про державне регулювання імпорту сільгосппродукції; про якість та безпеку харчових продуктів; про стимулювання виробництва автомобілів в Україні; про державну підтримку суднобудівної промисловості України; про електроенергетику тощо.

Серйозним випробуванням для парламенту став розгляд найбільш гострих питань соціального захисту населення, пов'язаних з розмірами мінімальної заробітної плати, пенсій, межі малозабезпеченості, а також покриття державою заборгованості з цих платежів.

Актуальність вирішення вказаних проблем дехто пов'язує з передвиборною активністю депутатів. Можливо. Але коли мінімальна зарплата і пенсія обчислювалися

лише в 15 грн., парламенту просто не залишилось іншого виходу, як взяти ініціативу на себе і в гострих дебатах, через подолання серії президентських вето, довести уряду необхідність радикальних змін у цьому напрямі. Змін, вдатися до яких вимагає Конституція.

Звичайно, 45 гривень мінімальної зарплати (введеної законом з 1 січня ц. р.) не вселяють особливого оптимізму щодо істотного поліпшення рівня життя населення. Але в цілому зроблено важливий крок проти знецінення і вартості робочої сили, і гарантій відшкодування праці минулих поколінь при їх пенсійному забезпеченні.

Лише після подолання вето Президента нарешті набула чинності нова редакція Закону «Про індексацію грошових доходів населення», прийнятого ще в квітні 1997 року.

Прийнято пакет законів щодо соціального захисту інвалідів, серед них — про надання податкових пільг підприємствам всеукраїнських громадських організацій інвалідів.

Так, закони України «Про внесення змін до статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» та «Про внесення змін до статті 5 Закону України «Про податок на додану вартість» не тільки розширюють перелік податкових пільг для підприємств всеукраїнських громадських організацій інвалідів, але і значно спрощують їх зміст, що дасть можливість інвалідам реально та ефективно ними користуватися.

Звертаюся при цьому до спілок інвалідів, до підприємств, де використовується праця інвалідів. Прошу вас: забезпечте виконання цього закону, щоб під вивіскою інвалідської організації, де зайняті люди, які потребують соціального захисту, не гніздилися ті, які хотіли б прикритися вашим станом у корисливих цілях, тим самим сплюндрувати цей закон. Бо інакше він тоді мусить бути відмінений і ви не матимете пільг. Тобто, захищаючи свої права, захищайте закон, а закон захистить вас.

Інша група законів — «Про внесення зміни до статті 4 Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» та «Про внесення зміни до статті 4 Закону України «Про збір на обов'язкове соціальне страхування» — сприяє зменшенню податкового тиску на підприємства всеукраїнських громадських організацій інвалідів. Зокрема, ці підприємства сплачуватимуть тепер пільгові відрахування на обов'язкове соціальне страхування та на обов'язкове державне пенсійне страхування.

Змінами до статті 3 Закону України «Про збір на обов'язкове соціальне страхування» збережена стабільно працююча система соціального захисту громадян України на випадок хвороби, вагітності та пологів і при народженні дитини.

Внесено зміни і доповнення до Закону «Про зайнятість населення». Їх запровадження дасть змогу поліпшити соціальну захищеність осіб передпенсійного віку, а також тих працівників, що втратили роботу внаслідок реструктуризації виробництва.

Збільшується розмір допомоги по безробіттю. Важливо й те, що центри зайнятості надаватимуть допомогу не тільки громадянам, які втратили роботу, а й тим, які працюють, але хочуть знайти краще оплачувану роботу чи роботу з неповним робочим днем або тижнем.

На посилення державного контролю за дотриманням вимог законодавства про працю спрямовані й внесені зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення (стосовно органів Мінпраці).

Прийнятий нами закон сприятиме забезпеченню конституційних гарантій права наших громадян на працю та на виконання конституційного обов'язку держави за дотриманням та захистом прав і свобод людини в сфері праці.

У порядку контролю за виконанням законів Верховна Рада прийняла декілька постанов, зорієнтованих на соціальний захист населення, в тому числі постанову «Про незадовільне виконання Кабінетом міністрів України та Державним спеціалізованим комерційним ощадним банком України Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» і постанову Верховної Ради «Про виплату у 1997 році Ощадним банком України грошових заощаджень громадян». У зв'язку з цим у бюджеті передбачено соціально захищену статтю про збільшення відповідних видатків (з урахуванням заборгованості за минулий рік) у сумі 370 млн. грн.

Істотно активізувалася законотворча діяльність парламенту щодо розробки і ухвалення низки законів, без яких неможлива реалізація норм Основного Закону держави.

Законодавчо забезпечена діяльність принципово нових в українській правовій системі державних інституцій —Уповноваженого з прав людини, Вищої ради юстиції.

Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», прийнятий Верховною Радою України 13 листопада 1997 року, набрав чинності після подолання вето Президента України.

Учора ми розглянули зауваження Президента до Закону України «Про Вищу раду юстиції». Сподіваюся, що він теж буде введений в дію, бо Вища рада юстиції як колегіальний, незалежний орган відповідатиме за формування висококопрофесійного суддівського корпусу, здатного кваліфіковано та неупереджено здійснювати правосуддя, а також розглядати справи стосовно дисциплінарних проступків суддів і прокурорів та справи про діяльність суддів і прокурорів, не сумісну з їх посадами.

Закон відповідає найвимогливішим принципам правової системи європейського співтовариства. І ми сподіваємося, що Президент підпише доопрацьований його варіант.

Дуже серйозною проблемою залишається намагання Президента і уряду врегулювати правовідносини своїми нормативними актами без внесення одночасно законопроектів з цих питань до Верховної Ради України, як це передбачено Конституцією.

Раніше подібна практика пояснювалася істотними прогалинами в законодавстві й вважалася результатом недостатньо чітко проведеного принципу розподілу влади. Тепер, зважаючи на закріплення зазначеного принципу в Конституції, практика правового хаосу мала би бути припинена. Адже причина наявності такої тенденції крилася не стільки у відсутності розподілу влади, скільки в бажанні органів виконавчої влади втручатися в економічні та інші правовідносини в державі на свій розсуд, ігноруючи вимоги Конституції України.

Політична та економічна ситуація, що склалася в державі, вимагала реформування виборчого законодавства на нових принципах, які б сприяли структуризації суспільства в залежності від політичних переконань громадян та забезпечили стабільність у суспільстві. Уже перші кроки на цьому шляху викликали гострі суперечки і політичні дискусії. Постало питання щодо системи виборів. Якій з них надати перевагу: мажоритарній, змішаній чи пропорційній. Прихильники кожної з них відстоювали свою точку зору. Більшість депутатського корпусу усвідомила переваги змішаної і пропорційної системи.

Це дало змогу Верховній Раді України 24 вересня 1997 року прийняти Закон України «Про вибори народних депутатів України» із змішаною (мажоритарно-пропорційною) системою.

Прийнято також закони про вибори депутатів місцевих рад, про Центральну виборчу комісію України, про Верховну Раду Автономної Республіки Крим та про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

Верховна Рада приділяла належну увагу діяльності уряду. В жовтні, листопаді та грудні були проведені дні уряду у Верховній Раді, на яких розглядалися актуальні питання економічного і соціального стану в державі. Сьогодні вносилася пропозиція провести у лютому день уряду, на якому слід розглянути питання про стан справ з поверненням боргів з заробітної плати, пенсій, стипендій і про виплати заощаджень громадян. Просив би вас підтримати її. Отже, ставлю на голосування пропозицію про включення до порядку денного на лютий проведення дня уряду із зазначених питань. Конкретну дату визначимо на нараді керівників комітетів, фракцій і депутатських груп.

На днях уряду заслухано, зокрема, і прийнято відповідні постанови щодо розвитку легкої промисловості і виведення її з кризи, про формування продовольчих ресурсів для державних потреб, про стан справ у системі охорони здоров'я, про використання резервного фонду Кабінету міністрів України тощо.

На жаль, до цього часу уряд не подав на розгляд Верховної Ради України Програму діяльності Кабінету міністрів. Сподіваємося, що цей документ вже найближчим часом надійде до парламенту, і ми зможемо його розглянути.

Я хотів би нагадати, що діяльність Верховної Ради нинішнього скликання не завершується.

Ви одержали проект порядку денного дев'ятої сесії і бачите, які важливі законопроекти чекають розгляду. Більшість з них потребують завершення розгляду і прийняття, в тому числі і після доопрацювання з урахуванням пропозицій Президента України. А решта —це відпрацьовані у комітетах законопроекти, які ми повинні прийняти у першому читанні, щоб не була марною робота депутатів і фахівців секретаріату.

Тож прошу 3 лютого прибути для продовження виконання депутатських повноважень, для подальшої законотворчої роботи.

Скільки нам коштує глава держави?

(Початок на 1-й стор.).

Про те, як витрачалися гроші на реконструкцію палацу, теж ідеться в доповіді комісії. Тому розповім про те, що не ввійшло у доповідь.

Займаючись палацом «Україна», комісія раз у раз надибувала «хвости» інших справ. Ми не маємо змоги сказати про них так детально, як про палац. Але конспективно — можна. За даними оперативної інформації, яка є в комісії, в обслуговуванні Президента задіяно п'ять літаків — «Ту-134», «Ту-154», «Іл-62», «Як-40», «Ан-24». Наприклад, «Ту-154» для нашого Президента придбали за 93 мільйони гривень в одній із середньоазіатських держав. «Іл-62» за 57 мільйонів гривень — у Росії. Почали проплату французам за два вертольоти для Президента. Сума — 28 мільйонів гривень. Підкреслюю, говорю це на підставі оперативної інформації, тому що довести розробку до кінця у нас просто не було часу.

До того ж невідомо хто двічі намагався проникнути у приміщення комісії.

Так, Президентові для того, щоб відповідно представляти державу, повинні надаватися можливості. І приміщення для прийомів, і засоби пересування. Але питання в тім, скільки? Що, недосить двох літаків чи й одного? Те, що дозволяє собі наш Президент у важкий для країни час, межує з необхідністю імпічменту. Це — грабунок. У нормальній державі всі витрати на Президента — на видноті. Кожна стаття витрат вимагає обговорення й затвердження або відмови у парламенті. А в нас — скажений гвалт і атаки на будь-яку структуру, яка хоче перевірити, куди йдуть гроші, на ту ж Рахункову палату атаки Президента і його оточення — зовсім не випадкові.

Ще одне. Судячи із заповнених декларацій, президентська родина — бідна родина. Займаючись перевіркою, звідки ж беруться кошти для програми «Дружина Президента України — дітям України», ми вийшли й на цікаві дані про дачі Леоніда Кучми. Не можу твердити це офіційно, але знову ж таки є оперативні дані, що таких дач — три. Не державних, а власне Леоніда Кучми і його сім'ї. Площа однієї з них перевищує три тисячі квадратних метрів, площа двох інших — понад тисячу квадратних метрів кожна. Вартість усіх разом з прокладеними шляхами, намиванням піску і т. п. перевищує двісті мільйонів гривень.

Якби комісія мала змогу попрацювати ще рік, ми б знайшли кінці і всіх літаків, і всіх дач. І всього, що там є ще. Бо там не тільки це.

А що стосується дачного розмаху пана Пустовойтенка, то він, по-моєму, йде не другим номером за Президентом, а намагається його обігнати. Одне спостереження: мало не всі ті, хто взяв участь в аферах з реконструкцією «України», пізніше чи раніше виросли в посадах. Пан Пустовойтенко з міністра став прем'єром, пан Омельченко очолив держадміністрацію Києва, а пан Білоблоцький, який керував зведенням дачі і для Пустовойтенка в так званих «Золотих воротах» під Києвом, став віце-прем'єром із соціальних питань.

Звичайно, якби у нашої комісії було більше часу і можливостей, то ми б встановили точно, куди і скільки будівельних матеріалів, оформлених для палацу «України», насправді пішло.

Перше, що зробила виконавча влада і її підспівувачі після озвучення результатів роботи нашої комісії, —звинуватила нас у лівизні і в мафіозності. Це, мовляв, «ліві і мафія» дискредитують бездоганну виконавчу владу, розгорнули передвиборчу атаку.

Що сказати на це? По-перше, панове, не треба красти, до якого б політичного табору ви не належали. Подруге, в складі комісії працювали десять депутатів. З них один соціаліст і два комуністи. Тобто лівих —троє. Інші — представники Руху, УНА-УНСО, фракцій «Реформи», «Соціально-ринковий вибір», «Єдність». І всі працювали як патріоти своєї держави.

Якщо лідер Народно-демократичної партії пан Матвієнко пригрозив, що подасть на мене до суду (підстав на це жодних, до речі), то хай знає: в ті роки, коли юний товариш Анатолій Матвієнко починав свою комсомольську кар'єру, я сидів за гратами «за антирадянську агітацію і пропаганду». Так органи назвали мою тодішню роботу зі створення антимафіозних і патріотичних організацій у Києві й Тульчині.

Депутати, які працювали в комісії, — винятково порядні люди. І всі живуть на депутатську зарплату. І це нас обзивати мафією? А хто ж тоді ті, хто не соромиться так нас називати?

Матеріали тимчасової слідчої комісії буде протягом трьох тижнів передано до Генеральної прокуратури. Матеріалів чимало, понад 12 тисяч аркушів. У Генпрокуратурі є порядні люди. І в інших умовах вони б порушили кілька кримінальних справ. І ті, хто заслужив, отримали б заслужене. Але нинішнє керівництво Генпрокуратури не дасть цього зробити. Воно повністю підконтрольне виконавчій владі, Президенту. І буде старанно відбілювати і Пустовойтенка, і Остапенка, і Омельченка, і іже з ними. Ось побачите...

Все це — теж до питання про те, скільки нам коштує такий глава держави.

Штора для Президента,
або Рецепт від радника Анатолія Гальчинського: діяльність парламенту зупинити і на 2—3 роки ввести президентське правління

(Початок на 1-й стор.).

Правильно, пане Гальчинський, своїх треба берегти за будь-яких обставин. Колись президентові США Рузвельту доповіли, що диктатор Гаїті — невимовний пройдисвіт і шахрай. Президент відповів: «Знаю, що він — сучий син, але це наш сучий син».

Виходячи з цього, слід сказати, що пан Гальчинський запропонували надто скромні, не радикальні заходи для того, щоб доблесний будівельник — глава уряду, міністри й адміністратори могли й надалі займатися реконструкціями безпечно і на свій розсуд. Отож, відзначивши скромність заявки радника, пропонуємо діяти кардинально: парламент не просто розпустити, а розігнати, і президентське правління ввести не на два — три роки. Це ж нічого не дасть. Швидко збіжить час — і доведеться відповідати. Отже, треба зробити президентство Леоніда Кучми довічним. І спадковим. Так — надійніше. Тоді можна буде й не 80 мільйонів доларів витрачати на реконструкцію об'єкта, який від народження коштує 10, а всі 180. А скільки ще об'єктів можна буде реконструювати! І ніхто й не писне. Отож думайте, пане Гальчинський, думайте, перш ніж пропонувати. Не за те вам зарплату справно видають, щоб ви пропонували напівзаходи.

Беріть приклад: он народно-демократична партія (недарма ж вона двічі народна) зразу уздріла, звідки вітер віє. І заявила без сумнівів: то все підступи лівих (!) і мафії (!). Ось як треба робити кульбіти з ніг на голову. А прем'єр Пустовойтенко очолює виборчий список народно-демократичної. Отже, він — наш, тобто — її. І за яким вітром пустив він десятки мільйонів народних грошей — йому краще знати. І нічого в це встрявати. Дарма що в тимчасовій слідчій комісії були депутати від різних фракцій. Застукали прем'єра і компанію на гарячому — значить, ліві. А також —мафія. Все сходиться: на те двічі народну партію, НДП, і створено, щоб захищати своїх високо- й низькопоставлених чиновників від спроб контролю з боку народних обранців, тобто депутатів. Вони ж тільки один раз народні, а вона — двічі.

Багато вже чула Україна за роки президентства Кучми, але такого, що мовили у відповідь на викриття Гальчинський, уряд та НДП, погодьтеся, ще не чула.

А що ж сам гарант Конституції і головний (ще з 1993 року) борець з мафією? Щось сказав після розвінчання у п'ятницю Верховною Радою своїх найближчих поплічників? Ані пари з вуст. Президентові можна поспівчувати: хоча під його керівництвом рівень виробництва в Україні й наближається до можливостей колишньої губернії, але становище його — гірше за губернаторське. Висловитися, як Рузвельт, і закрити питання? Не вийде. Той же так сказав про іноземця, а тут — свої. Аби так у Рузвельта вчинили свої, то вже назавтра ними займалися б прокурор та суддя. Отож хоч і обізвав колись заокеанський Білл нашого Леоніда другим Рузвельтом, але рецепт останнього тут не підійде.

Отож Президент поки що мовчить. Надаючи можливість челяді з уряду, з адміністрації, з народно-демократичної партії проявити себе. Хай відробляють. А самому можна заховатися. Можливо, за шторою. А що —штора пристойна. Недарма ж вірний прем'єр за неї 8970 доларів угатив...

А там, дивись, свої люди в Генпрокуратурі щось придумають. Змогли ж вони з нічого, з державної, а не власної дачі сотворити цілий міф про зловживання Павла Лазаренка. І про його рахунки легенду творять. Дарма що нічого потім не підтверджується, головне — для дурноверхих або ще довірливих є шум напередодні виборів. То чому б Генпрокуратурі не заходитися з шумом відбілювати пана Пустовойтенка з компанією?! Куди треба, туди вгатив десятки мільйонів доларів! А що йому було, ще чотири палаци «Україна» на ті гроші побудувати? Президент ясно сказав: одну «Україну» довести до пуття. От вони й довели. Україну... А до чого — самі знаєте. То нащо тут ще якісь слова од Президента?

Тож нехай Генпрокуратура старається, проявляє ініціативу. Телебачення ж он проявляє. Саме здогадалося надати слово пані Єльфімовій, що очолювала дирекцію з капремонту палацу «Україна». Хоч вона й поцупила дещо з матеріалів за безцінь, але ж як правильно говорить! Пустовойтенко, сміливо прорекла, —видатний будівельник. Чистісінька правда! Бо хіба пересічний зміг би такі гроші через реконструкцію прокрутити...

Сергій ЗІНКІВСЬКИЙ.

Сценарій, не обтяжений ремарками з Конституції

Коментар

Радник закликає Президента до державного перевороту

Зупинити діяльність парламенту і на 2—3 роки ввести пряме президентське правління, — таку особисту думку висловив 16 січня у програмі УТН радник Президента України Анатолій Гальчинський. Він мотивував такий свій заклик до антиконституційних дій «дестабілізуючою роллю парламенту в перехідному періоді». А ще додав: «Президент залишається єдиною надією на те, що червоний реванш в Україні не відбудеться».

Важко запідозрити пана Гальчинського в тому, що Президентові він висловлює інші, а не власні думки. І якби Президент ніколи не прислухався до особистих думок свого радника, то, очевидно, не тримав би його в цій іпостасі. Тож Анатолій Гальчинський знає про що говорити. Як і решта чиновників з оточення Президента, котрі мають один-однісінький рецепт на всі випадки політичного життя — розпуск Верховної Ради. Бо, бачте, не те вона й не так вирішила.

Цього разу парламент ухвалив постанову за інформацією тимчасової слідчої комісії з перевірки законності виділення і використання коштів на капітальний ремонт палацу культури «Україна» та фінансової діяльності Міністерства культури і мистецтв. У постанові Верховної Ради, зокрема, запропоновано передати матеріали перевірки до Генеральної прокуратури, а Президентові України — звільнити з посад Прем'єр-міністра України В. Пустовойтенка, міністра культури і мистецтв Д. Остапенка та голову Київської міськдержадміністрації О. Омельченка.

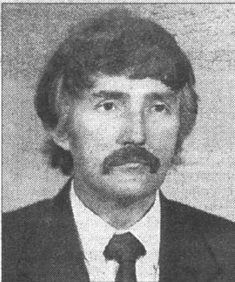
Переполох здійнявся страшенний, бо постанову ухвалили 226 голосами. А для розгляду питання про відповідальність Кабінету міністрів, нагадаємо, досить пропозиції не менш як однієї третини народних депутатів України від її конституційного складу. Прийняти резолюцію недовіри Кабінетові міністрів може більшість конституційного складу ВР.

Реакція на постанову Верховної Ради була миттєва. Того ж дня, крім радника Президента, із заявою на захист В. Пустовойтенка виступив Кабінет міністрів. Уряд звинуватив депутатів у прагненні «розпалити в суспільстві пристрасті і розбрат». КМ звернувся до Президента України із закликом «не допустити подальшої ескалації протистояння, забезпечити нормальний конституційний порядок».

(Закінчення на 6-й стор.).

ЯК РЕКОНСТРУЮВАЛИ «УКРАЇНУ»

Виступ народного депутата Євгена Смірнова на сесії Верховної Ради України 16 січня 1998 року

Шановний Олександре Олександровичу, шановні народні депутати!

Тимчасова депутатська слідча комісія має доповісти Верховній Раді України наступне:

Комісія складалася з 10 народних депутатів України, які утворили три основні групи комісії: аналітичну, оперативну та слідчу.

До роботи було залучено 11 наукових консультантів, зокрема 5 — до аналітичної, 6 — до оперативної груп.

Було проведено 9 офіційних оглядів об'єктів, у тому числі три з відеозйомкою із паралельним фіксованим на аудіокасети опитуванням свідків.

У найрізноманітніші міністерства, відомства, установи, підприємства тощо (всього 143) було надіслано 201 запит чи вимогу в наданні відповідної документації.

Тричі довелося вдатися до вилучення необхідних матеріалів.

Як свідків було допитано 41 особу.

До оперативної роботи на громадських засадах було залучено 648 осіб.

У результаті слідча комісія одержала 11 тисяч 183 аркуші документів (з них 9 тисяч 908 оперативним шляхом, 162 години аудіозаписів, 11 годин відеозапису).

У травні 1997 року Верховна Рада України розширила повноваження комісії, що дало змогу: по-перше, вийти на документальне підтвердження зловживань, по-друге, зірвати самим фактом своєї діяльності і конкретними запитами деякі із запланованих правопорушень орієнтовно на суму близько 5 мільйонів доларів.

Відповідно до одностайного рішення комісії 16 липня 1997 року голова комісії виступив на пленарному засіданні під час обговорення питання про Прем'єр-міністра України, довівши неможливість затвердження на цій посаді В. Пустовойтенка. На жаль, під прямим тиском Президента 226 голосами В. Пустовойтенка на цю посаду, всупереч нашим застереженням, було обрано. Як показала подальша робота слідчої комісії, це було помилковим.

Слідча комісія завершила оперативно-слідчу роботу 30 грудня 1997 року, аналітичну — 12 січня 1998 року.

Комісія з'ясувала наступне. Приводом проведення реконструкції Палацу культури «Україна», скромно названої «капітальним ремонтом», було визначення палацу на нараді у Президента Кучми основним місцем святкування 5-ї річниці Незалежності. А проголошеною згодом причиною — висновок щодо обстеження металоконструкцій покриття палацу, який зроблено «УкрНДІпроектстальконструкція» у квітні 1996 року. Обстеження замовлено дирекцією палацу аж у 1994 році. Вже тут постає низка запитань: що, Україна стала в 1996 році заможнішою, ніж у 1994-му, аби дозволити собі витрати на так званий капітальний ремонт? Що, в Україні, у Києві не було іншого місця для проведення одноденної ювілейної акції, наприклад, у Національній опері? Основне: чому документ НДІ за підписами Шумицького, Крижби і Санковського з'явився вже після початку реконструкції у самий її розпал?

Відповіді на ці запитання однозначні: причетні до афери можновладці, насамперед В. Пустовойтенко, об'єднали позірний привід з позірною ж причиною, аби замилити очі громадськості.

Справжня причина тотальної реконструкції палацу, яка до всього того, за думкою авторів проекту, спотворила одну з найкращих споруд нашої столиці (посилаємося тут на авторитет одного з найвидатніших архітекторів України — автора проекту 1970 року Маринченко Євгенії Олександрівни) зовсім інша.

За тотального пограбування держави, за відсутності контролю з боку уряду та правоохоронних органів, які самі загрузли в корупції, маючи за приклад фінансові махінації величезних масштабів при аналогічних роботах зі спорудження Культурного центру України в Москві (про це нижче), плануючи надалі особливу роль Палацу культури «Україна» у валютних махінаціях (про це нижче), головні ініціатори капремонту, одержавши до того благословіння Президента, просто не могли не скористатися унікальною нагодою збільшити свої неправедним шляхом нажиті статки, збільшити через завищення обсягів робіт, махінації при укладанні контрактів з інофірмами тощо.

Незаперечним фактом є те, що на момент прийняття постанови про капітальний ремонт палацу було повністю відсутнє фінансове обгрунтування його необхідності, навіть обсягів і хоча б орієнтовної остаточної вартості цих робіт, що давало практично необмежені можливості для зловживань по всій вертикалі задіяних у роботах структур та осіб.

Визначений Президентом Кучмою відповідальним за проведення капремонту Палацу «Україна» міністр Кабінету міністрів України В. Пустовойтенко, тепер Прем'єр-міністр України, ще до прийняття постанови Кабінету міністрів проводить 28 січня 1996 року нараду з питань підготовки і проведення капремонту Палацу «Україна», якій вже передували зумовлені розпорядженнями В. Пустовойтенка закриті наради і прийняті накази іншими міністерствами і відомствами.

На нараді 26 січня 1996 року (повторюємо, ще до прийняття постанови) приймаються безпрецедентні протизаконні рішення про виділення Мінекономіки, Мінфіном, Мікультурою 500 мільярдів карбованців (близько 3 мільйонів доларів) для, цитуємо, «виконання робіт по реконструкції палацу», про «фінансування... без затвердженої проектно-кошторисної документації», про початок виконання ремонтних робіт з 5 лютого 1996 року. На цій же нараді фактично визначається трійця реальних керівників так званого капремонту: В. Пустовойтенко — основний керівник-куратор та міністр культури і мистецтв України Д. Остапенко (який за першої ліпшої нагоди намагається сховатися за спину свого тодішнього заступника І. Безгіна) і тоді заступник голови (тепер — голова) Київської міськдержадміністрації Олександр Омельченко.

29 січня 1996 року В. Пустовойтенко дає вказівку про підготовку постанови Кабміну щодо вже не реконструкції, а капремонту палацу. А наступного дня, 30 січня, О. Омельченко проводить нараду, результатом якої стає протокол, затверджений В. Пустовойтенком, де є такі перли: «Перерахувати для капремонту ще 500 мільярдів карбованців. Дозволити головуправлінню по благоустрою міста видати дозвіл на виконання ремонтно-будівельних робіт без наявності затвердженої проектної документації. Перерахувати проектним організаціям аванс у сумі 60 мільярдів карбованців».

Аж 7 лютого 1997 року вже після початку робіт Кабмін приймає постанову № 160 про проведення капітального ремонту Палацу культури «Україна», якому (у пункті 5) виділяє на цю мету близько 20 мільйонів доларів США за рахунок зменшення на таку ж суму обсягів асигнувань інших об'єктів. Себто зменшення витрат на інше, украй необхідне державі (пункт 5), та покладає загальне керівництво капремонту на О. Омельченка (пункт 8), контроль — на колишнього віце-прем'єр-міністра І. Кураса (пункт 9), роль замовника — на Міністерство культури і мистецтв (Д. Остапенка, пункт 2).

Цей унікальний у своєму роді документ із додатком щодо технічного переоснащення палацу (повірте, тут уже мови нема про заіржавілі сталеві, лише граніт, мармур, вітражі, золото тощо), який враз забрав, власне, ні на що в громадян 20 мільйонів доларів, підписали і завізували, крім В. Пустовойтенка, тодішній Прем'єр-міністр Є. Марчук, віце-прем'єр І. Курас, міністри Д. Остапенко і В. Гуреєв, заступник О. Омельченко й інші, котрі не могли не розуміти, що чинять.

У розпал капремонту, 29 квітня 1996 року, Прем'єр-міністр України Є. Марчук підписує підготовлене В. Пустовойтенком розпорядження № 313-Р про зменшення ставок ввізного мита на матеріали та устаткування для капремонту Палацу «Україна» до розміру 0,01 відсотка їх митної вартості з додатком переліку контрактів з 28 іноземними фірмами, підписаним вже самим В. Пустовойтенком на пропозицію міністра культури Д. Остапенка. При цьому заперечення Мінекономіки, Мінфіну, МЗЕЗторгу, Держмиткому і самого навіть юрвідділу Кабміну враховані не були.

Причини прийняття розпорядження 313-Р цілком зрозумілі. Вони двоїсті: по-перше, зменшення ставок ввізного мита надзвичайно вигідне фірмам-постачальникам та тим, хто визначив їх такими (тендери, власне, були відсутні: волюнтаристично і не без вигоди для себе обирали не ліпші й дешевші, а ті, хто більше дасть); по-друге, вартість капремонту почала ставати загрозливою, і, лівою рукою викидаючи мільйони, правою намагалися заощадити копійки. 29 червня 1996 року за пропозицією Міністерства культури і мистецтв (Д. Остапенко) за безпосередньою вказівкою В. Пустовойтенка Кабмін приймає постанову № 691, а 26 липня 1996 р. за тих же обставин — № 840, у яких у зв'язку із зростанням в геометричній прогресії вартості ремонту:

дозволяє надати комерційним банкам кредит Палацу «Україна» у розмірі ще близько 20 мільйонів доларів США, до всього того з оплатою комерційним банкам державою відсотків у розмірі облікової ставки Національного банку;

дозволяє здійснювати фінансування виплат цих відсотків за рахунок зменшення обсягів асигнувань державних капіталовкладень на будівництво;

закладає в проект держбюджету на 1997 рік витрати на ці цілі;

визначає перелік 7 комерційних банків, що нададуть кредити.

За поданням все того ж Мінкульту (Д. Остапенко) Кабмін приймає розпорядження № 467-Р від 30 липня 1996 року про склад державної приймальної комісії Палацу «Україна» після капремонту (цікаво, що без участі архітектора — автора Є. О. Маринченко) та постанову N 942 від 14 серпня 1996 року «Про затвердження акта приймальної комісії».

Того ж дня палац постановою Кабміну № 943 включають до списку пам'яток архітектури, що перебувають під охороною держави. (Проект постанови і лист на ім'я В. Пустовойтенка за підписом О. Омельченка — документ № 001-222 від 06.08.96 р.).

Проте й після офіційного прийняття «відремонтованого» палацу держкомісією до самого дня урочистого засідання з приводу 5-ї річниці Незалежності — на її святкування було витрачено 5 мільйонів доларів (постанова Кабміну № 777) — у ньому і довкола нього кипить бурхлива робота, яка з'їдає все нові й нові кошти.

Здавалось би, епопею з палацом завершено, але за поданням Д. Остапенка Кабмін приймає постанову № 1390, вже від 16 листопада 1996 року, де знову дозволяє одержання кредитів у комерційних банках (їх 16) на суму 28 млн. грн., або 15 млн. доларів США, із погашенням їх Мінкультом протягом 1997 року за рахунок асигнувань держбюджету на капітальний ремонт закладів культури. І це при тому, що заклади культури в Україні практично знищені, вся культосвітня мережа розвалена, працівники культури стали безробітними чи місяцями сидять без зарплати.

Оскільки ж, по-перше, комерційні банки не палали бажанням надати кредити Палацу культури «Україна», і, по-друге, пряме додаткове кредитування Національним банком уряду України для цих потреб могло б викликати незадоволення міжнародних кредиторів, Національний банк надав 11 та 25 грудня 1996 року кредити вказаним комерційним банкам у рахунок відкритої кредитної лінії.

У бедламі з капремонтом не змогли, або не схотіли, розрахуватися з будівельниками. Борг на жовтень 1996 року становив 29 млн. грн. Повністю його не виплачено і тепер.

Уже 23 травня 1997 року Кабмін приймає розпорядження № 277-Р про зменшення ставок ввізного мита на обладнання, устаткування тощо ще 17-ти іноземних фірм. Перелік підписано В. Пустовойтенком на загальну суму 9 млн. доларів США.

Підсумовуючи сказане в цьому розділі доповіді, вважаємо:

1. Рішення про проведення, саме проведення, і фінансування капітального ремонту Палацу культури «Україна» відбувалося із кричущим порушенням чинного законодавства, у тому числі й бюджетного, і без згоди власника — Київської міськради.

2. У діях посадових осіб, відповідальних за цю частину зазначених робіт, зокрема в діях В. Пустовойтенка, Д. Остапенка, О. Омельченка, І. Кураса, є ознаки кримінальних злочинів, передбачених цілою низкою статей Кримінального кодексу України.

3. Використання загалом близько 80 млн. доларів США на так званий капремонт було за сьогоднішніх умов не лише не необхідним, а й злочинним.

Ні до, ні після появи затвердженої проектної документації не те що остаточна, але й приблизна кошторисна вартість запланованих робіт не була відома. Та й не могла бути відомою, бо обсяг робіт (реальних чи фіктивних) весь час змінювався, що виплило з тієї ж багатотомної технічної документації. Більше того, після закінчення робіт (якщо їх можна вважати закінченими, бо недоробки ліквідують ще й посьогодні) єдиного документа про витрати на капітальний ремонт не існує.

Не можна не звернути увагу і на дикий, але дуже вигідний для різноманітних махінацій різнобій у цінах. Тут є все — гривні, карбованці, карбованці СРСР у цінах 1984 року, долари США, італійські ліри, англійські фунти стерлінгів, нема лише загальника, до якого ці ціни було б приведено.

Початкова запрограмованість на різнобій цін зумовила вкупі з цілим рядом факторів тотальні зловживання при проведенні тендерів. Загалом слід казати, що тендери майже не проводилися. А коли таки проводилися — так звані засідання робочої групи, де головував тоді заступник міністра культури і мистецтв України І. Безгін і бував присутній Д. Остапенко, то їх результати були, м'яко кажучи, дивні чи, скоріше, наперед відомі.

Так, наприклад, у результаті засідань 12, 13 лютого і 4 березня 1996 року було вирішено віддати перевагу німецькій фірмі «Бі енд Сі», що постачає звукотехніку, та італійській «Комейєр. Сі. Пі. Ей», яка постачає світлотехніку. Віддали. Техніку одержали. Досі наладники не в змозі її сумістити, а десятки тисяч слухачів, глядачів палацу годують мішаниною з кольорів і звуків. Адже, як з'ясувалося, лише через рік світлова і звукова техніка виявилася несумісною. Не те, бачте, обладнання поставили.

Цілі партії мармуру з Італії не відповідали нормативам. Просто мовлячи, у плитах були тріщини. Матеріал для підвісної стелі виявився бракованим — десятки, якщо не сотні, битих плиток. Зразу ж після святкування ювілею Незалежності з'ясувалося, що у склі вітражів, за які заплачено скажені гроші, з'являються раз у раз тріщини.

А ось більш ніж показовий приклад — перевірка та інвентаризація ресторанного комплексу палацу 27 лютого 1997 року слідчою комісією. При тендері перевагу віддали італійській фірмі «Техносервіс», хоча пропозиції фірм «Євроклас» і особливо «Кюпперсбуш» були набагато вигідніші. У результаті на час перевірки значна частина комплексу для використання була непридатна, просто не працювала. Частина устаткування не відповідала специфікації обох контрактів з «Техносервісом». Тобто замість нового обладнання, яке мали поставити, поставили вже зношене і старе. Ось акт перевірки, що відбулася 24 лютого 1997 року, підписаний, крім членів нашої комісії, ще й директором ресторанного комплексу Т. Даниловою та директором дирекції капітального ремонту Л. Єльфімовою.

А ось експертний висновок Торговельно-промислової палати України, який підтверджую, що оглянуте устаткування в неробочому стані.

Якщо все перекласти на всім зрозумілі прості слова, це означає: замість обладнання, вказаного в контракті, що коштує близько двох мільйонів доларів США, у палац поставили металобрухт, який не коштує, власне, нічого. Як мінімум півтора мільйона доларів зникли без сліду. І тільки після нашої перевірки зчинився гвалт і були спроби поставити хоча б частину обладнання заднім числом.

Як правило, якщо тендер відбувався, перевагу віддавали іноземній фірмі. Але коли ощасливлювали вітчизняного виробника, то творилося таке, що очі на лоб лізли.

Угода з АТ «Білоцерковмеблі» на виготовлення, у тому числі отаких ось ящичків під протипожежними стендами. Вартість одного (їх у палаці сотня) — 169 гривень. Певно, стає зрозумілим, хто з ким ділився!..

А от як заощадливо — держава ж бідна! — закуповували за кордоном непідакцизні товари: клей виробництва фірми «Нормалу ЕсЕй» (Франція), кількість — 500 грамів, вартість — 602 долари

США; емаль (та ж фірма): 2 кілограми — 163 долари; костюми спортивні, лижні, одяг інший (та ж фірма): 2 кілограми — 165 доларів; віники, щітки для прибирання підлог (та ж фірма): кількість — 1 кілограм, вартість — 672 долари. Є офіційний документ Держмиткомслужби.

Цікаво було познайомитися із представниками, чи не липова документація фірми «Нормал ЕсЕЙ». Може, вони віники із золота випускають і винятково для ювілеїв?! На жаль, «дістати» закордонну фірму слідча комісія Верховної Ради з тими повноваженнями, що у неї є, не може. А прикладів подібних — сила силенна. І хто, як не перелічені вище (В. Пустовойтенко, І. Курас, Д. Остапенко, О. Омельченко та ще директор дирекції з капремонту Л. Єльфімова), мають за все це відповідати?!

Так, колективи 85 організацій і підприємств напружено працювали на реконструкції палацу, часто не одержуючи за це навіть «спасибі», не те що зарплатні. І не їх провина в тому, що така масштабна саме реконструкція, а не капремонт, була не потрібна у напівголодній країні, і загалом була халтурною, невдалою, такою, що зіпсувала задум авторів проекту, реалізованого 1970 року.

За одним винятком. Ідеться про спецкомплекс Палацу культури «Україна», який має аж п'ять поверхів, розташований в одному з його крил і призначений для потреб, власне, однієї людини і її оточення: Президента України, котрий, якщо там і з'явиться раз на місяць, то добре.

20 березня 1997 року слідча комісія, незважаючи на спротив, провела комплексну перевірку та вибіркову інвентаризацію спецкомплексу. Ми не були розчаровані. Справді, реставрація, а точніше, — утворення президентського спецкомплексу, спроектованого цілком окремо іншою проектною організацією — «Укрпроектреставрацією», виконана на дуже високому рівні — використовувані матеріали та устаткування цілком відповідали специфікації контрактів. Адже недаремно особистий контроль тут здійснював В. Пустовойтенко. Розкішні зали, холи, вітальні і спальні на всіх п'яти поверхах вражають.

Ось факти. Цитую: «Двері двостулкові світлі — 1 штука. Ціна — 11 тисяч 570 доларів. Кришка батареї опалювальної, дерево світле, 1 штука — 4 тисячі 680 доларів. Столик для відвідувачів, світле дерево, 1 штука — 1 тисяча 482 долари; із гардероба президентської кімнати: низька шафа, світле дерево, 1 штука, ціна — 11 тисяч 570 доларів.

Кімната відпочинку Президента: письмовий стіл, 1 штука, ціна — 15 тисяч 80 доларів; журнальний столик, один — 1 тисяча 625 доларів».

Або ось: штора одна в кімнаті відпочинку — 8970 доларів. І стільці там венеціанські, і кришталь у люстрах, на відміну від інших у палаці, справжній. Хіба що в одному тут виявилася халтурність — не там і не той захист від куль протиударною плівкою «УНІКОМу». Комфорт створити вміють, охороняти — не дуже. Установили кулепробивне скло у невідповідному місці.

Так, Президентові будь-якої держави треба мати гідні держави, яку він представляє, приміщення. Але скільки? Що, не досить приміщення адміністрації, Маріїнського палацу, дач — і в Києві, і в Криму, інтенсивно завершуваної будівлі на Інститутській? Невже при такому нещасті в державі треба спекулювати на святі Незалежності й кидати, власне, на вітер гроші?

А ось те, що відбувалося зі списуваними чи призначеними для продажу матеріалами з доремонтного устаткування палацу, не дивує.

Спеціально створена комісія по реалізації «непотребу», що почала працювати під кінець капремонту, наприклад, весь вихід старого мармуру оцінила як будівельне сміття. І як наслідок — його через будівельні бази в селищі Чапаївка порозбирали на хати, дачі, про запас. І, звісно, не шофери і не робітники. Таке було і з гранітом, деревом, дверними блоками, електросвітильниками, металевими конструкціями. Лідер тут — Міністерство культури і мистецтв України.

Слідча комісія не має права проводити обшуки в приватних оселях чи садибах. Сподіваємося, що цим займеться Генеральна прокуратура. Інколи з цілком гідними до застосування матеріалами вчиняли ще гірше: аби не мати клопоту, їх просто списували і вивозили на звалища. Дерев'яні речі віддавали на дрова, металеві — продавали за вартістю металобрухту. В актах про списання основних засобів ніде не вказувалося, в яких одиницях наведено вартість матеріальних цінностей. Все оцінювалося символічно, і ці речі купували, звісно, працівники палацу та ті, хто там при чинах.

Ось декілька прикладів. Гендиректор капітального ремонту Л. Єльфімова 29 березня за 43 гривні купує 50 квадратних метрів плитки. Інші колеги: один — 6 крісел за 12 гривень, другий — телевізор і 6 шаф за 9 гривень 50 копійок, третій — 7 одиниць меблів за 7 гривень 78 копійок. І так далі. Дрова коштують дорожче. Інакше, ніж тотальним пограбуванням, те, що відбувалося, назвати важко.

А от що сталося з матеріальними цінностями, безкорисно відданими іншим закладам, організаціям та установам, чим в основному займалося Міністерство культури і мистецтв України. Так, багато справді передали, але далеко не все. Ось приклади навіть з нетотально дослідженого комісією процесу. Головному управлінню культури міста Києва начебто передали систему синхронного перекладу вартістю 3 тисячі 647 гривень згідно з наказом Мінкульту (Д. Остапенко).

А ось відповідь управління на наш запит: «Нічого не одержували».

Об'єднання «Київкіно» одержало начебто 1 тисячу 729 крісел на 17 тисяч 59 гривень. Наказ Мінкультури (Д. Остапенко). А ось відповідь: «Нічого не одержували». І так далі.

Управлінню державної служби охорони пишуть: «Дали». Відповідь: «Нічого не одержували».

Висновки. Таким чином, на тлі дикого розграбування всього, що лише можна поцупити, на тлі липових, явно завищених цінами угод з інофірмами (а от документ Держкоммістобудування від 19.08.96 р., направлений як попередження Д. Остапенку, на що той не зреагував і не зважив), на тлі хабарів і суцільного шахрайства протягом року провели, м'яко кажучи, дивну реконструкцію палацу. Це влетіло державі, себто виборцям, у 80 мільйонів доларів США. З них не менш як половину, за оцінкою комісії, було в той чи інший спосіб вкрадено. Для чого це зробили і що з цього залишилося? Президентів спецкомплекс? Не тільки.

На час прийняття рішення про капітальний ремонт Палац культури «Україна» був власністю Київміськради, хоча його дирекція підпорядковувалася Мінкульту. У палацу було два шляхи: або стати справжнім центром культури, згадайте хоча б прекрасні симфонічні концерти чи концерти народних колективів, що проводили там аж до 1994 року; або стати підприємством із перспективою приватизації, згадайте СП «Меркурій», яке угніздилося там пізніше. І. Курас, Д. Табачник і в міру своїх сил О. Омельченко ініціюють розпорядження Л. Кучми від 25 лютого 1995 року, яким палац пропонується віднести до «загальнодержавної власності». Проти цього різко виступає голова Київради Л. Косаківський. Розважально-естрадна мафія, бізнес-шоумени та ті, хто за ними стоять, одразу ж узяли бік Д. Табачника і Президента. Це й не дивно, адже «бізнес-шоу», вміло поставлений відповідними людьми, давав на початок 1995 року лише одним Палацом «Україна» не менш як 300 тисяч доларів США «лівого прибутку» на місяць. А загалом не виключено: 1—2 мільйони — ось документ.

Обстоювання статусу палацу Л. Косаківським викликало цілу паперову бурю з боку Д. Табачника, глави адміністрації Президента, а потім — і справжній хрестовий похід на Л. Косаківського. Природне небажання геть чисто «засвітитися» як мафіозі спонукало його супротивників шукати виходу. І вони його знайшли восени 1995 року — капітальний ремонт палацу (простір для крадіжок необмежений) і наступне його «одержавлення» (розпорядження про передачу Палацу «Україна» до загальнодержавної власності за підписом О. Омельченка від 12 серпня 1996 року; О. Омельченко вже голова). Ще із суперхитрим ходом — включенням до списку пам'ятників архітектури, що перебувають під охороною держави, і висуненням, нарешті, на передній план як уже законного розпорядника національних цінностей Олександра Омельченка.

Чи не тому саме в Палаці «Україна» через 10 днів відбулись ювілейні державні урочистості, а не, скажімо, в Національній опері, яка непорівнянно більше для цього підходила?

І тепер задоволені всі — Президент, теперішній прем'єр, теперішній мер, непотопляний Д. Табачник, його наступник, їх захисник — спеціаліст із безпеки і, звісно, міністр культури. Всі, крім 50 мільйонів українців, у яких забрали останнє, які голодують, ходять у дрантя без пенсій та зарплат і ніяк не можуть зрозуміти: яким це чином ремонт капспоруди, побудова якої з усім начинням коштувала в 1970 році 10 мільйонів доларів, влетів аж у 80 мільйонів доларів —у такі гроші, на які можна збудувати ціле містечко для 10 тисяч мешканців.

Але якщо ви гадаєте, що на цьому все завершилося, то глибоко помиляєтеся. Ось документ, підписаний Л. Кучмою вже 6 листопада. Цього року готують щорічні збори Європейського банку реконструкції і розвитку. У переліку, де зазначено об'єкти, що реконструюють і реставрують, — Палац культури «Україна». Отже, реставрація буде безкінечною.

У справах із Палацом «Україна» слідча комісія раз у раз надибувала хвости інших справ, пов'язаних із цією.

Займаючись в основному гуманітарною сферою (Мінкульт, Міносвіта, МЗС, Міністерство охорони здоров'я) і дослідженням імперії банків, комісія дійшла висновку, що орієнтовна сума, причому за найнижчою межею, вкрадених у держави коштів в той чи інший спосіб протягом 1996 — 1997 років, дорівнює 1 млрд. 500 млн. доларів США. А загалом в усіх галузях суспільно-економічного життя за найнижчою, повторюю, межею —3,5 — 4,5 млрд. доларів.

Ось деякі приклади дуже коротко. Культурний центр у Москві було створено відповідно до постанови Кабміну 1993 року без будь-яких більш-менш обумовлених мотивацій. Фінансується з держбюджету України. Як не дивно, має два статути — зареєстрований і незареєстрований, входить до системи Мінкульту. За три роки існування, не враховуючи витрат на капремонт, що розпочався з 1994 року за ініціативи Мінкульту, «з'їв» близько 12 млн. доларів США. Навколо Культурного центру в Москві, що не має правового статусу, підкріпленого міжурядовими угодами Росії та України, зібралися найрізноманітніші шахраї — українські, російські та міжнародні. З моменту визначення підрядної організації для проведення капітального ремонту фірми «Інелко Трейдінг Лімітед» (Кіпр) центром зацікавилися певні особи, пов'язані з капремонтом Палацу культури «Україна». Зокрема, Йосип Кобзон.

Контракт, укладений з благословення Мінкульту, коштує 6 млн. 73 тисячі доларів США. Як і у випадку з Палацом «Україна», контракт виконувався без проекту, без загального кошторису, і тут же засвітилися «наші знайомі» по Палацу «Україна» — фірма «Інвестпроект», що хапнула там одразу 31 тис. 768 доларів, і, звісно, «Укрпроектреставрація», яка одержала гроші на ВАЗ-21213. Адже до Культурного центру України в Москві —коли-не-коли приїздять інкогніто високі державні мужі України, аби розвіятися тут із близькозакордонними валютними проститутками і, нічого не боячись, напитися. Тож треба ставити сигналізацію і кулепробивне скло. Призначені Мінкультом директори КЦУ, втрапивши туди, де закону нема ще більше, ніж у нас, зовсім дуріють.

І. Філіпович, наприклад, 26 квітня 1994 року одержує подарунок від «Інелко Холдінг, ЛТД» автомобіль «Тойота-Корола», гроші в необмеженій кількості.

Доходить до того, що, нічого не боячись, у Культурному центрі України беруть хабарі й дають за них розписки. Ось приклади: розписки на 20 тисяч доларів, на 25 тисяч доларів. На цьому тлі підскакує вартість капремонту до 12,5 мільйона доларів, яку Держекспертиза України рекомендувала затвердити. Що є результатом роботи трьох спритних ділків: гендиректора «Мосінтуристтраст» В. Барабаша, колишнього директора КЦУ І. Філіповича та гендиректора «Укрпроектреставрації» А. Антонюка.

І нарешті, незважаючи на прохання фірми «Інелко Холдінг» провести після звільнення І. Філіповича грунтовну ревізію в січні 1996-го, Мінкульт України (Д. Остапенко) в цьому відмовляє.

Цитую фразу з допиту 17.04.97 р.: «Міністр намагався приховати всі справи пана І. Філіповича. Аякже, він своє має. Ревізія Культурного центру України в березні — це була комедія». А у вересні 1996 року справжню ревізію, завдяки мужності одного зі своїх працівників, провело саме ГоловКРУ і передало матеріали до Генпрокуратури. Але щось не чути, щоб порушили кримінальну справу.

А скажіть, хто кого судитиме і садитиме?! Вони себе самі, чи що?

Об'єднання «Укрдержцирк», яке нині монополізувало всю циркову діяльність в Україні, було незаконно створено Мінкультом. А В. Гнатенка — наказом того ж Мінкульту так само незаконно призначено президентом. Поволі прибравши до рук усі циркові та споріднені організації, В. Гнатенко (за прямої допомоги адміністрації Президента та Мінкульту) створює Творче об'єднання «Державна циркова компанія України» в 1996 році (до нього входять 15 цирків) і в 1997 році реєструє її статут. Начебто не маючи відношення до Мінкульту, «Укрдержцирк» фінансується саме ним.

У результаті В. Гнатенко поводиться з «Укрдержцирком», як зі своєю власністю, — до такої міри, що протягом п'яти останніх років зумів зібрати букет з ознак кримінальних злочинів, передбачених п'ятьма статтями Кримінального кодексу... Тут і використання службового становища з корисливою метою, і шахрайство, і інше. Людині подобається відпочивати за рахунок організації чи не розраховуватися за виконану роботу!.. Його підтримують нагорі, і цього досить — ніяких кримінальних справ.

Не ліпше становище у Національній філармонії України (генеральний директор В. Лукашевич), де халтурно проведено ремонт концертного залу, що призвело до різкого погіршення його акустики. Взагалі обставини і якість цього ремонту слід ретельно вивчити! Лише запит нашої комісії в березні 1997 року зриває шахрайську угоду з фірмою «Біта М'юзік Шоп Ямаха» на суму понад мільйон доларів. Роль Міністерства культури і мистецтв України перелічено у зловживаннях.

Власне, про це вже сказано все. На тлі цього оборудки із фінансуванням планованої у 1996 році Президентської виставки української ікони у Ватикані мають блідий вигляд — не той масштаб.

Сказано все, крім хіба що наступного...

Ось вам схема ймовірної перекачки бюджетних коштів у готівку. Центр — саме міністерство, яке не лише не дбає за культуру, а повністю її добило. Гілки від центру: 1. Філармонія. 2. «Укрдержцирк». 3. Заходи в Палаці «Україна». 4. Культурний центр Буряка. 5. Цирк на льоду в Кривому Розі. 6. Дирекція художніх колективів України. 7. Пересувні циркові колективи, офіс — вулиця Велика Житомирська. 8. Комерційні структури Шарварка і сина Шарварка. 9. Капітальний ремонт гуртожитків тощо.

Чи колись у світі було подібне міністерство? Так само, чи був десь такий «мер», як Олександр Омельченко, з його «Барвами України»?

У зв'язку з дослідженням концертної діяльності палацу комісія наштовхнулася на декілька благодійних акцій, що їх проводила дружина Президента України Людмила Кучма.

Знаючи з уміщеної в пресі декларації про доходи Президента та його сім'ї те, що люди вони небагаті, комісія зацікавилася, за які ж то кошти Людмила Миколаївна може займатися благодійництвом, і почала шукати кінці. Шукати ми вміємо, якщо треба — то досить швидко. Було зрозуміло, що подібна програма або фінансується якимсь фондом, або сама є фондом.

Міністерство юстиції двічі відповідало, що такий фонд не зареєстровано. Обидва віце-прем'єри з гуманітарних питань — і Курас, і Смолій — що фонд немовби і є, але водночас його начебто і нема, бо ніяких бюджетних коштів на нього не витрачалося.

Пан В. Лановий відповів, що і позабюджетні кошти не витрачалися. Міністерство у справах молоді та інші міністерства цю програму не фінансували.

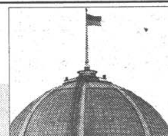
Ми надіслали запити в усі фонди в Україні і звідусіль одержали відповіді, що, по-перше, майже всі фонди взагалі не мають коштів, а, по-друге, жоден з них програму не фінансував. Щоправда, не все зійшлося.

У листі посла України у ФРН Костенка мовиться про патронаж Людмили Кучми над Міжнародним фондом «Діти України», а у відповіді голови цього фонду І. Геніна про це немає жодного слова. То, може, все ховалося у шапці листа Костенка до Кураса (йшлося про гуманітарну допомогу з Німеччини), Удовенка (невідомо про що йшлося) та Сердюка (йшлося про виділення Баварією благодійницьких 2 мільйонів марок на створення центру для нервовохворих дітей). Проте це не підтвердилося документально. Аж, нарешті, знайшли ніде не зазначений фонд «Злагода», який виявився зовсім не фондом, а міжнаціональним конгресом, голова ради якого Олександр Куперштейн підтвердив співпрацю. Пані Кучма обдаровувала дітей мінеральною водою. На жаль, надзвичайно серйозна оперативна інформація свідчить: ця діяльність є лише фасадом, за яким ховається дещо інше, що має з'ясовувати, і терміново, Генеральна прокуратура.

Все викладене вище довело людей, громадян України до межі зубожіння, остаточно криміналізувало владу, перетворивши Україну на країну, де немає законів, на країну навіть не третього, а двадцять третього світу, на країну, якою правлять злочинні клани так званих скоробагатьків, що обікрали і продали всіх і вся. Викладений фактичний матеріал і зумовив наш проект постанови Верховної Ради. Ніщо в ньому, в тому числі третій пункт, не суперечить Конституції України.

Просимо народних депутатів України підтримати проект постанови в першому пункті, взяти до уваги нашу інформацію. У другому — передати до Генпрокуратури всі матеріали. В третьому — запропонувати Президентові України звільнити з посад Прем'єр-міністра України В. Пустовойтенка, міністра культури і мистецтв України Д. Остапенка, голову Київської міськдержадміністрації О. Омельченка.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ: ЦИФРИ І ФАКТИ

Восьма сесія

Верховна Рада прийняла Закон про Державний бюджет України на 1998 рік.

Прийнято закони: про вибори народних депутатів України; про Центральну виборчу комісію України; про охорону прав на топології інтегральних мікросхем; про благодійництво та благодійні організації; про стимулювання виробництва автомобілів в Україні; про електроенергетику; про адміністративно-територіальний устрій України; про видобування і переробку уранових руд; про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; про Вищу Раду юстиції; про національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні; про професійних творчих працівників та творчі спілки; про Верховну Раду Автономної Республіки Крим; про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим; про торгово-промислові палати в Україні; про амортизацію; про лізинг; про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини; про професійно-технічну освіту; про державну підтримку суднобудівної промисловості; про загальнодержавну (національну) космічну програму України на 1998-2002 роки; про вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів; про державну охорону органів державної влади України і посадових осіб; про тимчасове виконання обов`язків посадових осіб, яких призначено на посаду за згодою Верховної Ради України Президентом України або Верховною Радою України за поданням Президента України; про перелік об`єктів права державної власності, що не підлягають приватизації; про порядок фінансування видатків Державного бюджету України у 1998 р. до введення в дію Закону України «Про Державний бюджет України на 1998 рік»; про запровадження в порядку експерименту єдиного (фіксованого) податку для сільськогосподарських товаровиробників; про радіаційний захист людини (про захист людини від впливу іонізуючих випромінювань); основи законодавства України про загальнообов`язкове державне соціальне страхування; про кінематографію; про статус ветеранів військової служби та їх соціальний захист та інші.

Постанови: про продовження терміну видачі не отриманих громадянами України приватизаційних сертифікатів; про звіт про виконання Державного бюджету України за 1996 рік; про основні напрями грошово-кредитної політики Національного банку України на 1997 рік; про звіт Фонду державного майна України за жовтень-грудень 1996 року та січень-вересень 1997 року; про стан боротьби із злочинністю та забезпечення законності в державі; про створення телерадіоорганізації Суспільного мовлення України; про незадовільне виконання Кабінетом міністрів та державним спеціалізованим комерційним Ощадним банком Закону «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України», Постанови Верховної Ради від 17 липня 1997 року «Про виплату у 1997 році установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадян відповідно до Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України»; про підготовку до ратифікації Верховною Радою України Європейської соціальної хартії; про призначення виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів; про продовження дії пункту 6 Постанови Верховної Ради України «Про земельну реформу»; про створення Громадської ради телерадіоорганізації Суспільного мовлення України; про Положення про статус офіційних спостерігачів на виборах народних депутатів України; про чинність Закону України «Про Рахункову палату»; про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до статті 98 Конституції України; про проект закону про внесення доповнень до Конституції України та інші.

Верховна Рада внесла зміни і доповнення до деяких законодавчих актів, вирішила окремі питання про вилучення і надання земельних ділянок для несільськогосподарських потреб.

У першому читанні розглянуто проекти законодавчих актів: про Регламент Верховної Ради України; про столицю України — місто-герой Київ; про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні; про передачу державного та комунального майна; про Раду національної безпеки і оборони України; про відходи; про державну виконавчу службу; про виконавче провадження; про метрологію та метрологічну діяльність; про Національну програму інформатизації; про Концепцію Національної програми інформатизації; про завдання Національної програми інформатизації; про Національний банк України; про закони і законодавчу діяльність; про часткове припинення виплати заробітної плати в органах влади України; про внесення змін до Закону України «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності»; про захист економічної конкуренції; про залучення до Державного бюджету України на 1998 рік амортизаційних відрахувань; про збір до Державного інноваційного фонду; про внесення змін і доповнень до Закону «Про застосування контрольно-касових апаратів і товарно-касових книг при розрахунках із споживачами у сфері торгівлі і громадського харчування і послуг»; про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань відкриття банківських рахунків; про внесення змін і доповнень до Закону України про оперативно-розшукову діяльність; про внесення змін та доповнень до Закону України «Про цінні папери і фондову біржу»; про внесення доповнень до Закону України «Про Конституційний суд України»; про внесення змін до Закону України «Про режим іноземного інвестування»; про управління державним майном та інші.

Ратифіковано міжнародні договори, конвенції та угоди: про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією; про сприяння та взаємний захист інвестицій між урядом України та урядом Республіки Корея; про сприяння та взаємний захист інвестицій між урядом України та урядом Азербайджанської Республіки; Кредитну Угоду (Проект підтримки соціального захисту) між Україною та Міжнародним банком реконструкції і розвитку; Фінансовий протокол між урядом України та урядом Французької Республіки щодо надання гранту для фізичного захисту Запорізької АЕС; між урядом України та урядом Естонської Республіки про співробітництво в галузі соціального забезпечення; між урядом України і урядом Республіки Казахстан про принципи співробітництва в нафтогазових галузях; про маркування пластичних вибухових речовин з метою їх виявлення; рамкову Конвенцію про захист національних меншин; Конвенцію про ядерну безпеку; Угоди між Україною та Міжнародним агентством з атомної енергії; про застосування гарантій у зв`язку з Договором про нерозповсюдження ядерної зброї; між урядом України і урядом Турецької Республіки про нафтопровідну систему «Джайхан-Самсун»; між Україною та Королівством Іспанії про соціальне забезпечення громадян; Меморандум про створення і діяльність Японського центру в Україні; ряд угод щодо вільної торгівлі та уникнення подвійного оподаткування та інші.

Передано на третє читання проекти законів: про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів); про політичні партії в Україні; про внесення змін до Закону України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності», про внесення змін і доповнень до Закону України «Про державну податкову службу в Україні».

З урахуванням розгляду на попередніх сесіях у комітетах ведеться робота над 89 проектами законодавчих актів, прийнятими в першому читанні, над 4 — переданими на третє читання та над 27 —обговореними і переданими на доопрацювання.

Реалізуючи контрольні функції, Верховна Рада заслухала інформацію про хід виконання Державного бюджету України за 1997 рік; інформації виконувача обов`язків Генерального прокурора, міністра внутрішніх справ та голови Служби безпеки України про події у м. Львові 7 листопада 1997 року, ряд інформацій про стан погашення заборгованості у заробітній платі та пенсіях.

7 жовтня, 11 листопада та 9 грудня відбулися дні уряду, на яких заслухано інформацію Кабінету міністрів України про стан справ у легкій промисловості та заходи з виведення галузі із кризи; про формування фондів продовольчих ресурсів для державних потреб; про підготовку житлово-комунального господарства до осінньо-зимового періоду; про хід виконання Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» та Постанови Верховної Ради України від 17 липня 1997 року «Про виплату у 1997 році установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадян відповідно до Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України»; про використання резервного фонду Кабінету міністрів України; про стан справ у системі охорони здоров`я; про хід виконання вимог Закону України «Про внесення змін до статей 19 і 64 Закону України «Про пенсійне забезпечення» та про хід виконання Постанови Верховної Ради України «Про тимчасові слідчі ізолятори на територіях випрямних трудових установ».

Верховна Рада призначила Корнієнка М. — суддею Конституційного суду України, призначила новий склад Центральної виборчої комісії, вирішила деякі інші кадрові питання. Зокрема, увільнила Регурецького В. від обов`язків члена Рахункової палати Верховної Ради України, Азарова М., Спіженка Ю., Суслова В., Черепа В. — від обов`язків голів комітетів Верховної Ради України; звільнила від обов`язків суддів деяких обласних арбітражних судів, обрала суддів Верховного суду та Арбітражного суду України, призначила членами Рахункової палати Мельничука В., Вітковську Л., Огородника В., Пилипенка В., Хропатого Б.

За час роботи сесії депутати внесли 517 запитів. За пропозиціями і зауваженнями народних депутатів дано близько 70 доручень комітетам Верховної Ради, Кабінету міністрів, міністерствам і відомствам.

В обговоренні розглянутих питань відбулося більш як 600 виступів народних депутатів.

Всього з початку роботи Верховної Ради нинішнього скликання відбулося 710 пленарних засідань, на яких розглянуто 2642 питання, прийнято 671 закон і 1454 постанови.

Прес-служба Верховної Ради України.
19 січня 1998 року.

Сценарій, не обтяжений ремарками з Конституції

(Початок на 3-й стор.).

У заяві висловлено також «надію на здорові сили у Верховній Раді в цей відповідальний для країни момент». Поквапилися із заявою і діячі культури, мовляв, в особі міністра уся культура в небезпеці.

Від «здорових сил парламенту», треба сподіватися, виступив і керівник депутатської групи «Незалежні» Вадим Гетьман. На його думку, «Верховна Рада перестала бути стабілізуючим фактором у державі». Утім, пан Гетьман не вдався до закликів про дострокове припинення повноважень парламенту. Врешті, це свідчить про те, що Вадим Петрович послідовно проводить свою лінію на продовження повноважень нинішнього складу ВР з тим, щоб парламентські і президентські вибори відбулися одночасно. Ця лінія лідера «Незалежних» багато разів підкріплювалася його конкретними політичними кроками.

Та повернімося до закликів про державний переворот. Мабуть, А. Гальчинський, котрий найбільш відверто з усіх заявників увійшов у роль розігрувания політичних спектаклів, фабулу яких зав'язано саме на розпуску парламенту, репетицію, може й генеральну, показав глядачам. Адже в кількох фразах його монологу закладено стільки режисерських знахідок перевтілення батька нації в узурпатора влади, що вражають досі випади президентської раті проти парламенту здаються дитячим лепетом на зеленій галявинці. Стає зрозуміло, що «цінні думки» про недієздатність Верховної Ради, методично день у день нав'язувані глядачам і слухачам, — це лише пролог до втілення політичних спектаклів, зрежисованих на Банковій. А вони, очевидно, не обтяжені ремарками з Конституції України.

Основний Закон не наділяє Президента повноваженнями для розпуску законодавчого органу з інших причин, крім однієї — якщо протягом 30 днів однієї чергової сесії пленарні засідання Верховної Ради не можуть розпочатися.

То на що ж сподівається Режисер? Відповідь можна знайти в заяві Кабінету міністрів, де йдеться про сподівання на підтримку народу. Режисер і виконавці ролей, мабуть, розраховують, що цю підтримку можна здобути завдяки добре спланованому референдуму про недовіру парламентові. Та, знову-таки, бажаних наслідків неможливо здобути конституційним шляхом. Адже зупинення діяльності парламенту — це не що інше, як узурпація державної влади. А Конституція України завбачливо проголошує для таких спритників: «Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Ніхто не може узурпувати державну владу» (стаття 5). А наступна — —уточнює, що «державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову».

Тож пан Гальчинський пропонує Президентові на 2—3 роки саме узурпувати владу. Та, мабуть, одна з режисерських знахідок полягає у тому, щоб, проголосивши всеукраїнський референдум з народної ініціативи, одержати добро на скасування права громадян обирати і бути обраними, здійснювати владу безпосередньо. Втім, і тут Конституція на заваді, бо проголошує, що її не може бути змінено, «якщо зміни передбачають скасування чи обмеження прав і свобод людини і громадянина».

Єдине, що залишається для втілення режисерських задумок, — введення надзвичайного стану, за якого передбачається часткове обмеження прав громадян, і зокрема, виборчого права. Але в такому разі Верховна Рада, по-перше, зібравшися без скликання протягом двох днів, затверджує указ Президента про введення надзвичайного стану, а по-друге, її повноваження продовжуються до дня першого засідання першої сесії Верховної Ради, обраної після скасування надзвичайного стану.

Чи не тому пан Гетьман, сказавши «а» про дестабілізуючу роль парламенту, не сказав «б» про розпуск, бо останнє не вписується в лінію, котру він проводить ось уже майже протягом року. Нагадаємо, що продовжити повноваження парламенту — це і є пропозиція Вадима Гетьмана, яку мав намір розглянути Президент, сповістивши про це на урочистому засіданні, присвяченому першій річниці Конституції України.

Хоча до тієї миті і через певний час після того Президента та його оточення не раз переконували електорат у потребі саме розпуску парламенту. Скажімо, коли Леонід Кучма оприлюднив указ про проведення референдуму з наміром винести проект Конституції України, в якому відверто встановлювався президентський контроль над парламентом. За такий вплив на конституційний процес Президентові навіть довелося вибачитися перед депутатами, котрі все-таки ухвалили новий Основний Закон і не допустили узурпації влади Президентом. А пригадаймо, які погрози про розпуск парламенту лунали з вуст глави президентської адміністрації Євгена Кушнарьова, коли Верховна Рада мала намір внести зміни до Конституції, щоб чіткіше реалізувати принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову. Тоді йшлося, скажімо, про те, щоб Прем'єр-міністра України не лише призначав Президент зі згоди Верховної Ради, а й звільняти його також з її згоди. Саме ця позиція парламенту спричинила хвилю політиканства, депутатів було безпідставно звинувачено в намірах державного перевороту тощо.

Непоступливість Верховної Ради під час обговорення кандидатури Олега Литвака на посаду Генерального прокурора, котру Президент вносив кілька разів, обернулася для депутатів також хвилею невмотивованих звинувачень з боку президентського оточення. До речі, тепер Леонід Кучма змушений запропонувати іншу кандидатуру на цю посаду, бо Верховна Рада подолала вето Президента на закон про тимчасове виконання обов'язків державними службовцями.

Можливо, саме цей збіг обставин — подолання вето на закон і передання матеріалів до Генпрокуратури —спричинив такий сплеск емоцій президентського оточення, котре вважає, що настав час «ікс» для державного перевороту?

Утім, хоч би як там було, а на шальках терезів політичного життя в країні, з одного боку, — справді загроза приходу до влади крайніх лівих, а з другого —підмочена репутація нинішніх можновладців. Як зробити так, щоб, як сказав А. Гальчинський, не відбувся «червоний реванш», і водночас втриматися у владних кріслах не тільки до президентських виборів 1999 року, а й після них, — ось завдання Режисера. Враховуючи те, що за Конституцією повноваження Верховної Ради припиняються в день відкриття першого засідання Верховної Ради нового скликання, дехто з аналітиків пророкує, що після порівняльного аналізу діючого і новообраного складу Верховної Ради Президент зможе ухвалити остаточне рішення щодо легітимності останнього руками Конституційного суду. Це означає, що саме тоді буде визначено, чи відповідають виборчий закон і зміни та доповнення до нього Конституції України. Якщо відповідь буде негативна, то нинішній парламент продовжить своє існування. Але чи збігаються плани Режисера з планами лідера «Незалежних» Вадима Гетьмана? Якщо ні, то слова про відмежування здорових сил парламенту від прийнятої постанови і слова про неприпустимість червоного реваншу можуть означати, що президентським силам в парламенті буде запропоновано скласти повноваження за особистими заявами, щоб у такий спосіб припинити існування ВР нинішнього скликання, котра не зможе зібратися на чергову сесію. А новообраний парламент оголосити нелегітимним через неконституційність виборчого законодавства. Ось тоді заклик радника Президента Анатолія Гальчинського зупинити дію парламенту і на два—три роки ввести президентське правління стане реальністю. І, зрозуміло, вже не йтиметься про президентські вибори в 1999 році.

Вікторія СВІТЛАНОВА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення до деяких законів України змін щодо відкриття банківських рахунків

Верховна Рада України **постановляє:**

І. Внести зміни до таких законів України:

1. Статтю 31 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р, № 25, ст.281; Відомості Верховної Ради України, 1994 р., №. 27, ст. 222) викласти в такій редакції:

«Стаття 31. Право вибору банків

Юридичні особи, їх філії, відділення та інші відокремлені підрозділи, що не мають статусу юридичної особи, фізичні особи, у тому числі фізичні особи — суб`єкти підприємницької діяльності, відкривають розрахункові (поточні), інші рахунки для зберігання грошових коштів і здійснення всіх видів банківських операцій у будь-яких банках України та інших держав за своїм вибором і за згодою цих банків у порядку, що встановлюється Національним банком України.

Банки відкривають розрахункові (поточні) рахунки юридичним особам, фізичним особам — суб`єктам підприємницької діяльності лише за умови пред`явлення ними копії документа, що підтверджує взяття їх на податковий облік.

З метою забезпечення податкового контролю банки зобов`язані протягом трьох робочих днів з дня відкриття або закриття рахунку юридичній особі, фізичній особі — суб`єкту підприємницької діяльності (включаючи день відкриття або закриття) надіслати повідомлення про це податковому органу, в якому обліковується така особа як платник податків, та Національному банку України для включення до зведеного реєстру власників рахунків, який веде Національний банк України.

Форма і зміст повідомлення про відкриття або закриття рахунків юридичних осіб, фізичних осіб — суб`єктів підприємницької діяльності встановлюються центральним податковим органом України.

За наявності відомостей, які свідчать про намагання юридичної особи, фізичної особи — суб`єкта підприємницької діяльності ухилитися від сплати податків і зборів (обов`язкових платежів), банк зобов`язаний на вимогу відповідного податкового органу надати інформацію про наявність рахунків, відкритих на ім`я такої особи. Така інформація має бути надана протягом трьох робочих днів з дня отримання запиту відповідного податкового органу».

2. У Законі України «Про підприємства в Україні» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., №. 24, ст. 272, № 36, ст. 474; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №. 48, ст. 665; 1995 р., №. 13, ст. 86, №. 28, ст. 203; 1996 р., №. 48, ст. 264):

1) частину другу статті 1 викласти в такій редакції:

«Підприємство має самостійний баланс, розрахункові (поточні) та інші рахунки в установах банків, печатку зі своїм найменуванням, а також знак для товарів і послуг»;

2) частину третю статті 24 викласти в такій редакції:

«Підприємство має право відкривати розрахункові (поточні) та інші рахунки для зберігання грошових коштів, здійснення всіх видів операцій у будь-яких банках України та інших держав за своїм вибором і за згодою цих банків у порядку, що встановлюється Національним банком України. Повідомлення про відкриття або закриття своїх рахунків у банках підприємство зобов`язане надіслати податковому органу, у якому воно обліковується як платник податків. Таке повідомлення протягом трьох робочих днів із дня відкриття або закриття рахунку (включаючи день відкриття або закриття) має бути подано безпосередньо або надіслано на адресу відповідного податкового органу поштою з повідомленням про вручення. Форма і зміст повідомлення про відкриття або закриття рахунків підприємства встановлюються центральним податковим органом України».

3. Частини шосту та сьому статті 8 Закону України «Про підприємництво» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 14, ст.168; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 51, ст.680; 1993 р., № 7, ст.54; 1994 р., № 3, ст.14; 1995 р., № 14, ст.90) викласти в такій редакції:

«Свідоцтво про державну реєстрацію суб`єкта підприємництва та копія документа, що підтверджує взяття суб`єкта підприємництва на податковий облік, є підставою для відкриття рахунків у будь-яких банках України та інших держав за вибором суб`єкта підприємництва і за згодою цих банків у порядку, що встановлюється Національним банком України.

Повідомлення про відкриття або закриття рахунків у банках суб`єкт підприємництва зобов`язаний надіслати податковому органу, в якому він обліковується як платник податків. Таке повідомлення протягом трьох робочих днів із дня відкриття або закриття рахунку (включаючи день відкриття або закриття) має бути подано особисто або надіслано на адресу податкового органу поштою з повідомленням про вручення. Форма і зміст повідомлення про відкриття або закриття рахунків у банках встановлюються центральним податковим органом України».

4. Статтю 11 Закону України «Про державну податкову службу в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 15, ст.84; 1995 р., № 1, ст.3, № 30, ст.229; 1996р., № 31, ст.148) доповнити пунктом 7^1 такого змісту:

«7^1) застосувати до установ банків або юридичних осіб, фізичних осіб — суб`єктів підприємницької діяльності, які у встановлений законом строк не повідомили про відкриття або закриття рахунків у банках, фінансові санкції у вигляді стягнення від 20 до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

II. Прикінцеві положення

1. Закон України «Про внесення до деяких законів України змін щодо відкриття банківських рахунків» набирає чинності з дня опублікування.

2. До створення належних умов для здійснення контролю за проведенням операцій на рахунках у банках, у тому числі щодо сплати податків і зборів (обов`язкових платежів), за наявності у юридичних осіб та фізичних осіб — суб`єктів підприємницької діяльності рахунків в декількох установах банків, дозволити до 1 січня 1999 року юридичним особам та фізичним особам —суб`єктам підприємницької діяльності відкривати розрахункові (поточні) рахунки не більше ніж у двох установах банків.

3. Цей Закон не застосовується при відкритті кореспондентських рахунків комерційних банків, їх філій та відділень.

4. Юридична особа, фізична особа — суб`єкт підприємницької діяльності протягом трьох робочих днів з дня відкриття або закриття наступного рахунку у банку визначає один із рахунків в національній валюті як основний, на якому обліковуватиметься заборгованість, що списується (стягується) у безспірному порядку, та повідомляє номер цього рахунку відповідному податковому органу та банкам, в яких відкриті додаткові рахунки.

Банки, в яких юридичні особи, фізичні особи —суб`єкти підприємницької діяльності відкривають наступні додаткові рахунки, протягом трьох робочих днів повідомляють банк, в якому відкрито основний рахунок, про відкриття зазначених рахунків.

При надходженні розрахункових документів щодо списання (стягнення) у безспірному порядку сум податкової заборгованості банк у разі недостатності (відсутності) коштів на основному рахунку повідомляє юридичним особам, фізичним особам — суб`єктам підприємницької діяльності про надходження зазначених документів. Юридичні особи, фізичні особи — суб`єкти підприємницької діяльності за таких обставин зобов`язані протягом трьох робочих днів перерахувати своїм розрахунковим документом залишки коштів з інших розрахункових (поточних) рахунків на основний рахунок для забезпечення погашення зазначеної заборгованості або провести погашення такої заборгованості з додаткового рахунку.

Номер основного банківського рахунку юридичних осіб, фізичних осіб — суб`єктів підприємницької діяльності вказується у всіх випадках укладення ними цивільно-правових угод у письмовій формі.

5. Національний банк України визначає порядок нумерації банківських рахунків клієнтів та ведення параметрів їх аналітичного обліку з обов`язковим включенням податкового номера клієнта.

6. До приведення у відповідність із цим Законом інші законодавчі акти діють у частині, що не суперечить йому.

7. Кабінету Міністрів України та Національному банку України:

протягом місяця після набрання чинності цим Законом подати Верховній Раді України пропозиції щодо внесення змін до відповідних законів України;

протягом двох тижнів після набрання чинності цим Законом прийняти рішення, спрямовані на його виконання, та привести свої нормативно-правові акти у відповідність із зазначеним Законом.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ,
16 грудня 1997 року.
№ 725/97-ВР.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про ставки акцизного збору і ввізного мита на деякі товари (продукцію)»

Верховна Рада України **постановляє:**

І. Внести до Закону України «Про ставки акцизного збору і ввізного мита на деякі товари (продукцію)» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 42, ст.201) такі зміни:

І. У статті 1:

1) замінити:

цифри і слова

«1806 90 110 - 1806 90 390	Шоколад із начинкою або без начинки	0,3 екю за 1 кг	0,9 екю за 1 кг»

цифрами і словами

«1806 90 110 -	Шоколад із начинкою або без начинки, інші шоколадні продукти	0,3 екю за 1 кг	0,9 екю за 1 кг»;

цифри і слова

«0207 39 130 0207 39 230	Частини тушок домашньої птиці (окорочки, половинки, четвертинки) свіжі або охолоджені	0,03 екю за 1 кг	0,3 екю за 1 кг
0207 41 510	Частини тушок домашньої птиці (окорочки) заморожені	0,03 екю за 1 кг	0,3 екю за 1 кг
2710 00 330	Бензин моторний:	8 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 350	А-72, А-76, А-80; А-90,	20 екю за 1000кг	15 екю за 1000кг
	А-91, А-92, АІ-93;	40 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг»
	А-94, А-95, А-96, А-98		

цифрами і словами

«0207 39 130 0207 39 230	Частини тушок домашньої птиці (окорочки, половинки, четвертинки) свіжі або охолоджені	0,03 екю за 1 кг	0,7 екю за 1 кг
0207 41 510	Частини тушок домашньої птиці (окорочки) заморожені	0,03 екю за 1 кг	0,7 екю за 1 кг
2710 00 330	Бензини моторні:		
2710 00 350	А-72, А-76, А-80;	8 екю за 1000кг	15 екю за 1000кг
	А-90, А-91, А-92, АІ-93;	20 екю за 1000кг	15 екю за 1000кг
	А-94, А-95, А-96, А-98 та бензини моторні інших марок	40 екю за 1000кг	15 екю за 1000кг»;

2) доповнити:

після цифр і слів

«1605 40 000	Інші ракоподібні готові або консервовані	1 екю за 1 кг	4 екю за 1 кг»

цифрами і словами

«1806 20 1806 31 1806 32	Харчові продукти з вмістом какао у брикетах, пластинках або плитках	0,1 екю за 1 кг	0,5 екю за 1 кг»;

після цифр і слів

«0207 41 510	Частини тушок домашньої птиці (окорочки) заморожені	0,03 екю за 1 кг	0,7 екю за 1 кг»

цифрами і словами

	Легкі дистиляти:		
«2710 00 110	для специфічних процесів переробки	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 150	для хімічних перетворень в процесах, не вказаних в 2710 00 110	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
	Спеціальні бензини:		
2710 00 210	уайт-спірит	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 250	інші	20 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
	Бензини моторні:		
2710 00 310	бензини авіаційні	20 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 370	паливо бензинове реактивне	20 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 390	інші легкі фракції	20 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
	Середні дистиляти:		
2710 00 410	для специфічних процесів переробки	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 450	для хімічних перетворень в процесах, не вказаних в 2710 00 410	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
	для інших цілей: гас (керосин):		
2710 00 510	паливо реактивне	12 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг
2710 00 550	інше	20 екю за 1000 кг	15 екю за 1000 кг»;
2710 00 590			

після цифр і слів

«9303 30	Гвинтівки спортивні, мисливські та для стрільби по мішенях, інші	20 екю за 1 шт.	20 екю за 1 шт.»

цифрами і словами

«9304 00 000	Зброя інша (пружинні, пневматичні та газові рушниці і пістолети, дубинки), крім класифікованої в товарній позиції № 9307	10 екю за 1 шт.	10 екю за 1 шт.»

2. Статтю 4 після цифр «1605 40 000» доповнити цифрами «1806 20, 1806 31, 1806 32».

II. Цей Закон набарає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ, 23 грудня 1997 року.
№ 767/97-ВР.

Згідно з Регламентом Верховної Ради України, закони та інші акти, надруковані в «Голосі України», є офіційною публікацією.

Затверджено постановою Центральної виборчої комісії № 68 від 18 грудня 1997 року

ВИБОРИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ 29 БЕРЕЗНЯ 1998 РОКУ

Список кандидатів у народні депутати України для участі у виборах по багатомандатному загальнодержавному виборчому округу від виборчого блоку партій «Національний фронт» (Конгрес Українських Націоналістів, Українська консервативна республіканська партія, Українська республіканська партія)

Центральна виборча комісія

Постанова

Київ № 68 18 грудня 1997 року

Про реєстрацію списку кандидатів у народні депутати України від виборчого блоку «Національний Фронт», утвореного Конгресом Українських Націоналістів, Українською консервативною республіканською партією та Українською республіканською партією в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі по виборах народних депутатів України 29 березня 1998 року

Центральна виборча комісія розглянула документи, подані виборчим блоком «Національний Фронт», і встановила, що документи, передбачені частиною 7 статті 3 та частиною 1 статті 24 Закону України «Про вибори народних депутатів України», відповідають вимогам цього Закону.

Відповідно до пунктів 8, 10 статті 11, статті 24 Закону України «Про вибори народних депутатів України» Центральна виборча комісія постановляє:

1. Зареєструвати список кандидатів у народні депутати України від виборчого блоку «Національний Фронт» у багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі (додається).

2. Опублікувати цю постанову та список кандидатів у народні депутати України в газеті «Голос України».

3. Надіслати список кандидатів у народні депутати України від виборчого блоку «Національний Фронт» до окружних виборчих комісій.

Голова Центральної виборчої комісії
М. РЯБЕЦЬ.
Секретар Центральної виборчої комісії
Я. ДАВИДОВИЧ.

1. **Лук'яненко Левко Григорович** — народний депутат України, почесний голова Української республіканської партії, Київська обл., Києво-Святошинський район, село Хотів
2. **Стецько Ярослава Йосипівна** — народний депутат України, голова Конгресу Українських Націоналістів, м. Львів
3. **Хмара Степан Ілліч** — народний депутат України, голова Української консервативної республіканської партії, Львівська обл., м. Червоноград
4. **Білас Іван Григорович** — народний депутат України, перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань боротьби із корупцією та організованою злочинністю, м. Київ
5. **Ярошинський Богдан Харитонович** — народний депутат України, голова Української республіканської партії, м. Київ
6. **Жижко Сергій Андрійович** — заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, м. Київ
7. **Колесников Юрій Васильович** — президент Української інтернаціональної компанії з газифікації та будівництва «Колесников-Континенталь», Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь
8. **Гавдида Іван Михайлович** — учитель Саранчуківської школи Бережанського району Тернопільської обл., Тернопільська обл., Бережанський район, село Саранчуки
9. **Шибіко Анатолій Володимирович** — заступник голови Української республіканської партії, м. Київ
10. **Бедь Віктор Васильович** — президент юридично-видавничого концерну «Срібна Земля», м. Ужгород
11. **Сіренко Геннадій Олександрович** — голова секретаріату Конгресу Українських Націоналістів, м. Хмельницький
12. **Шандрюк Олександр Іванович** — народний депутат України, м. Київ
13. **Новосільський Микола Андрійович** — виконавчий директор Тернопільського обласного об'єднання Асоціації фермерів України, заступник голови Української консервативної республіканської партії, м. Тернопіль
14. **Павловський Михайло Антонович** — народний депутат України, м. Київ
15. **Круцик Роман Миколайович** — народний депутат України, м. Івано-Франківськ
16. **Пронюк Євген Васильович** — народний депутат України, м. Київ
17. **Любас Іван Васильович** — головний редактор газети «Клич нації», голова Житомирської обласної організації Української консервативної республіканської партії, м. Житомир
18. **Губка Іван Миколайович** — пенсіонер, голова Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, м. Львів
19. **Парубчак Орест Іванович** — голова Львівської обласної організації Української республіканської партії, м. Львів
20. **Матковський Олег Богданович** — народний депутат України, м. Київ
21. **Кожевніков Геннадій Геннадійович** — начальник Волинського обласного управління Державного комітету України у справах захисту прав споживачів, м. Луцьк
22. **Мельник Мирослав Степанович** — директор державної будівельно-монтажної фірми «Івано-Франківськбуд», м. Івано-Франківськ
23. **Забарило Людмила Яківна** — голова Київської обласної організації УРП Київська обл., смт Буча
24. **Росоловський Володимир Олексійович** — учитель, голова Тернопільської обласної організації УКРП, Тернопільська середня школа № 6, м. Тернопіль
25. **Цвіль Володимир Іванович** — слухач Дипломатичної академії, Міністерство закордонних справ України, село Крилів Корецького району Рівненської обл.
26. **Винар Ростислав Любомирович** — лікар-хірург, Дніпродзержинська міська лікарня швидкої допомоги, м. Дніпродзержинськ
27. **Олійник Марія Василівна** — заступник голови Донецької обласної організації Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка, м. Донецьк
28. **Діденко Борис Васильович** — голова Тернопільської обласної організації УРП, Тернопільська обл., м. Підволочиськ
29. **Перегінчук Михайло Васильович** — учитель української мови та літератури, м. Одеса, середня школа № 39, м. Одеса
30. **Фіцич Степан Андрійович** — президент закритого акціонерного товариства «АМП-Захід», м. Івано-Франківськ
31. **Волощук Богдан Іванович** — завідувач юридичного відділу, голова Львівської обласної організації УКРП, Дрогобицький міськвиконком, Львівська обл., м. Трускавець
32. **Ратушний Михайло Ярославович** — народний депутат України, Верховна Рада України, м. Київ
33. **Теленько Богдан Петрович** — радник голови Хмельницької міськради, Хмельницька обл., м. Деражня
34. **Керзюк Василь Іванович** — проректор Хмельницького інституту економіки і підприємництва, м. Хмельницький
35. **Рябошлик Володимир Всеволодович** — керівник економічного центру Інституту економіко-соціальних проблем «Республіка», м. Харків
36. **Сич Олександр Максимович** — помічник-консультант народного депутата України, Верховна Рада України, м. Івано-Франківськ
37. **Прокопець Володимир Микитович** — директор товариства з обмеженою відповідальністю «Новінтех», м. Київ
38. **Надєєв Ігор Михайлович** — тимчасово не працює, голова Запорізької обласної організації УКРП, м. Запоріжжя
39. **Антоняк Юрій Тарасович** — голова секретаріату Львівської обласної організації Конгресу, м. Львів
40. **Хомич Микола Васильович** — народний депутат України, м. Київ
41. **Лупаков Євген Олександрович** — народний депутат України, м. Київ
42. **Шкляр Василь Миколайович** — пресс-секретар Української республіканської партії, м. Київ
43. **Лавренюк Олексій Васильович** — начальник кафедри стратегії, генерал-лейтенант, Академія Збройних сил України, м. Київ
44. **Балабат Любов Миколаївна** — науковий співробітник Науково-дослідного гірничорудного інституту, Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг
45. **Орос Олександр Михайлович** — пенсіонер, голова Закарпатської обласної організації УКРП, м. Ужгород
46. **Борейчук Володимир Іванович** — заступник голови Хмельницької обласної організації КУН, м. Хмельницький
47. **Кононенко Петро Петрович** — директор Інституту українознавства, м. Київ
48. **Ухач Яків Іванович** — голова Львівського комітету захисту прав громадян, м. Львів
49. **Курмаш Федір Антонович** — помічник-консультант народного депутата України, Рівненська обл., Корецький район, село Новий Корець
50. **Швидкий Петро Євдокимович** — народний депутат України, Верховна Рада України, м. Київ
51. **Скиба Микола Максимович** — ст. викладач кафедри української мови Криворізького педінституту
52. **Цимбалістий Богдан Васильович** — пенсіонер, голова Івано-Франківської обласної організації УКРП, Івано-Франківська обл, м. Бурштин
53. **Коваль Вадим Олександрович** — виконавчий директор закритого акціонерного товариства «Укрсільгосперспектива», м. Київ
54. **Сокульська Орина Василівна** — вчитель, Дніпропетровська школа-інтернат № 6, м. Дніпропетровськ
55. **Костарчук Юрій Вікторович** — зав. кафедри вищої математики Чернігівського технологічного інституту, м. Чернігів
56. **Таран Леся Йосипівна** — голова секретаріату УРП, Львівська обл., Жовківський район, село Малехів
57. **Максимович Олег Володимирович** — приватний адвокат, м. Луцьк
58. **Денисенко Олександр Іванович** — заступник директора фірми «ВВЛ-аудит», м. Харків
59. **Михайленко Ганна Василівна** — пенсіонерка, член проводу УКРП, м. Одеса
60. **Гірник Євген Олексійович** — перший заступник голови Калуської райдержадміністрації, м. Калуш
61. **Юрійчук Остап Миколайович** — начальник відділу у справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС Чернівецької облдержадміністрації, м. Чернівці
62. **Панчук Мирослав Миколайович** — пенсіонер, м. Львів
63. **Журавель Станіслав Володимирович** — слюсар-сантехнік, Чернігівський технологічний інститут, м. Чернігів
64. **Павлів Богдан Дмитрович** — пенсіонер, Київська обл., м. Вишгород
65. **Близнюк Олекса Олексович** — керівник народної самодіяльної студії образотворчого мистецтва «Шевченків край» Городищенського районного Палацу культури, Черкаська обл., м. Городище
66. **Ляльченко Борис Васильович** — комендант, голова Одеської обласної організації УКРП, Одеський державний академічний театр опери та балету, м. Одеса
67. **Зеленчук Михайло Юрійович** — пенсіонер, м. Івано-Франківськ
68. **Дацина Валерій Григорович** — інженер-електронник Донецького підприємства обчислювальної техніки та інформатики, м. Донецьк
69. **Ковальчук Леонід Юрійович** — викладач «Української національної школи-центру», смт Гребінки Васильківського району Київської обл., Київська обл., Васильківський район, смт Гребінки
70. **Гажаман Василь Степанович** — заст. нач. управління Київської міськдержадміністрації, Київська обл., м. Боярка
71. **Погрібний Анатолій Григорович** — професор Інституту журналістики, Державного національного університету ім. Т. Шевченка, м. Київ
72. **Єрмаков Владислав Еневерович** — голова Кримської організації УРП, Крим, м. Сімферополь
73. **Миколенко Михайло Архипович** — директор Товстолузівської загальноосвітньої школи I-II ст., Тернопільська обл., Тернопільський район, село Товстолуг
74. **Плачинда Сергій Петрович** — письменник, Спілка письменників України, м. Київ
75. **Бабич Микола Васильович** — менеджер Сумського регіонального центру сертифікатних аукціонів, Сумська обл., м. Тростянець
76. **Мацюрак Юрій Іванович** — педагог санаторію «Юність», Львівська обл, м. Трускавець
77. **Щербак Ігор Михайлович** — перший заступник начальника Головного управління контролю за благоустроєм м. Києва, м. Київ
78. **Колесник Степан Павлович** — голова Київської організації Спілки письменників України, Спілка письменників України
79. **Кравчук Ігор Андрійович** — помічник-консультант народного депутата України, Верховна Рада України, Житомирська область, Руженський район, село Бистрик
80. **Душко Богдан Йосипович** — інженер-технолог Тернопільського рефрижераторного депо, м. Тернопіль
81. **Романів Олег Миколайович** — завідувач відділу Фізико-механічного інституту Національної академії наук України, м. Львів
82. **Хабаров Михайло Олександрович** — голова правління ЗАТ «ВОЛАРЕ», м. Київ
83. **Трубайчук Анатолій Фотійович** — професор Національного педагогічного університету, ім. Драгоманова, м. Київ
84. **Величко Лев Дмитрович** — доцент кафедри теоретичної механіки Державного університету «Львівська політехніка», Львівська обл., м. Миколаїв
85. **Якубович Фіалка Хризонівна** — вчи-

тель географії Чернівецької загальноосвітньої школи № 27, м. Чернівці

86. **Бартків Євген Григорович** — заступник голови Тернопільської обласної організації УРП, м. Тернопіль
87. **Соколов Андрій Миколайович** — юрист Комітету захисту прав громадян «Страйком», м. Львів
88. **Івасечко Богдан Миколайович** — лікар-хірург Лубенської центральної районної лікарні, Полтавська обл., м. Лубни
89. **Скрипничук Василь Михайлович** — заступник голови облдержадміністрації з питань гуманітарної політики Івано-Франківської облдержадміністрації, м. Івано-Франківськ
90. **Гребеняк Тарас Володимирович** — голова товариства «Вертеп» м. Тернопіль, м. Тернопіль
91. **Малець Олександр Омелянович** — аспірант кафедри історії стародавнього світу Ужгородського держуніверситету, Закарпатська обл., м. Мукачеве
92. **Янчук Микола Андрійович** — лікар-хірург Хмельницької обласної лікарні, м. Хмельницький
93. **Шведов Павло Іванович** — генеральний директор компанії «Лоріс ЛТД», Миколаївська обл., Березанський район, село Красне
94. **Ахтемійчук Ігор Тодорович** — учитель Прутівської загальноосвітньої школи I–III ст., Івано-Франківська обл., м. Снятин
95. **Трач Богдан Павлович** — лікар-хірург Львівського обласного центру медико-соціальної експертизи, м. Львів
96. **Іщук Марія Василівна** — доцент Сімферопольського держуніверситету, Крим, м. Сімферополь
97. **Кривда Валентина Олександрівна** — викладач Криворізького державного педагогічного інституту, Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг
98. **Кравецький Роман Володимирович** — начальник варти багатопрофільної колективної фірми «Рубіж», м. Житомир
99. **Бабич Сергій Олексійович** — тимчасово не працює, м. Житомир
100. **Стаднюк Василь Васильович** — заступник голови Кам'янсько-Бузької райдержадміністрації, Львівська обл., м. Кам'янка-Бузька
101. **Москальчук Микола Іванович** — старший науковий співробітник Інституту сільського господарства «Полісся» Української академії аграрних наук, м. Житомир
102. **Гурзан Василь Васильович** — безробітний, Закарпатська обл., м. Мукачеве
103. **Білобривка Ростислав Іванович** — викладач психіатрії та медичної психології Львівського медичного університету, Львівська обл., м. Стрий
104. **Друмов Валерій Ігорович** — доцент, викладач Миколаївського державного педінституту, м. Миколаїв
105. **Вегера Юрій Георгійович** — перший заступник голови Львівської обласної організації УРП, м. Львів
106. **Гудзь Віктор Васильович** — доцент кафедри історії й культурології Мелітопольського державного педагогічного інституту, Запорізька обл, м. Мелітополь
107. **Остапчук Олексій Михайлович** — голова Радехівської райдержадміністрації, Львівська обл., м. Радехів
108. **Романишин Михайло Ігнатович** — інженер 1-ї категорії обласного державного підприємства електрозв'язку «Тернопільтелеком», м. Тернопіль
109. **Сніжко Валерій Володимирович** — провідний науковий співробітник Інституту психології ім. Костюка Академії психологічних наук України, м. Київ
110. **Лемішко Борис Богданович** — головний лікар П'ятої клінічної поліклініки, м. Львів
111. **Нерус Віталій Тимофійович** — виконроб будівельного кооперативу «Гарант», м. Київ
112. **Середа Степан Васильович** — помічник-консультант народного депутата України, Верховна Рада України, м. Львів
113. **Процюк Микола Васильович** — пенсіонер Міністерства оборони України
114. **Шевченко Євген Петрович** — пенсіонер, м. Дніпропетровськ
115. **Решетуха Роман Дмитрович** — математик-програміст Тернопільської академії народного господарства, Тернопільська обл., Тернопільський район, с Великі Гаї
116. **Манько Юрій Прокопович** — професор Українського державного аграрного університету, м. Київ
117. **Рибін Петро Анатолійович** — безробітний, Одеська обл., м. Татарбунари
118. **Квіт Сергій Миронович** — журналіст Української видавничої спілки, м. Київ
119. **Шептицький Андрій Богданович** — начальник охорони товариства з обмеженою відповідальністю «ТОВТРИ», Тернопільська обл., смт Підволочиськ
120. **Бабій Ольга Михайлівна** — головний редактор Івано-Франківського обласного телебачення «Галичина», м. Івано-Франківськ
121. **Коруд Володимир Богданович** — заступник начальника Львівського обласного управління зовнішньоекономічних зв'язків, Львівська обл., Стрийський район, село Колодниця
122. **Тимош Віктор Костянтинович** — директор товариства з обмеженою відповідальністю «Тернопільське експериментальне хлібопекарське об'єднання», м. Тернопіль
123. **Шляхов Віталій Володимирович** — голова Громадського інституту розробок та управління соціально-економічними проектами, кандидат економічних наук, м. Харків
124. **Ковальчук Павло Іванович** — завідувач лабораторії Інституту гідротехніки і меліорації Української академії аграрних наук, м. Київ
125. **Янчак Ярослав Іванович** — заступник голови правління відкритого акціонерного товариства «Південзахіделектромережбуд», м. Львів
126. **Качмар Мар'ян Іванович** — професор Волинського державного університету, м. Луцьк
127. **Брацюнь Степан Іванович** — головний оргреферент Конгресу Українських Націоналістів, м. Київ
128. **Осіюк Володимир Костянтинович** — слюсар відкритого акціонерного товариства «Ковельсільмаш», Волинська обл., м. Ковель
129. **Цікало Юрій Романович** — головний механік товариства з обмеженою відповідальністю «Тернопільське хлібопекарське експериментальне об'єднання», м. Тернопіль
130. **Твердохліб Микола Федорович** — доцент Кременчуцького державного політехнічного інституту, Полтавська обл., Кременчуцький район, село Потоки
131. **Поляков Володимир Германович** — зав. кафедри історії-філософії і культури Волинського державного університету, м. Луцьк
132. **Балакір Іван Дмитрович** — заступник начальника управління з охорони праці Петрівського шахтобудівельного управління № 1 державного відкритого акціонерного товариства «Трест «Донецьквуглебуд», м. Донецьк
133. **Батюк Юрій Орестович** — директор Залізничного районного центру зайнятості населення м. Львова, м. Львів
134. **Набитович Ігор Йосифович** — викладач Дрогобицького педінституту, Львівська обл., м. Ходорів
135. **Оверко Микола Михайлович** — директор державного комунального підприємства «Львівелектротранс», м. Львів
136. **Поважний Євгеній Васильович** — тимчасово не працює, Тернопільська обл, м. Борщів
137. **Малярчук Володимир Дмитрович** — тимчасово не працює, м. Черкаси
138. **Кравчук Олександр Федорович** — завідувач відділу у справах міграції Волинської облдержадміністрації, м. Луцьк
139. **Білоус Олександр Васильович** — головний конструктор відкритого акціонерного товариства «Театральне обладнання», м. Умань
140. **Веремкович Мирослав Феліціянович** — голова Франківської районної організації УРП м. Львова, м. Львів
141. **Віват Іван Осипович** — голова Малочорнокінецької сільської ради, Тернопільська обл., Чортківський район, село Малі Чорнокінці
142. **Курако Ігор Володимирович** — гірничий робітник шахти 9–10 Марганецького гірничо-збагачувального комбінату, Дніпропетровська обл., м. Марганець
143. **Ференц Петро Петрович** — учитель історії загальноосвітньої школи I–III ступеня, село Богдан Рахівського району Закарпатської області, Закарпатська обл., Рахівський район, село Богдан
144. **Білодіденко Станіслав Віталійович** — аспірант Дніпропетровського державного технічного університету залізничного транспорту, м. Дніпропетровськ
145. **Мілевський Федір Петрович** — тимчасово не працює, Київська обл., м. Тараща
146. **Рябуха Геннадій Анатолійович** — тимчасово не працює, Донецька обл., м. Краматорськ
147. **Романів Володимир Андрійович** — заступник голови Вишгородської міської ради Київської області, Київська обл., м. Вишгород
148. **Довгалюк Борис Петрович** — професор Дніпродзержинського технічного університету, Дніпропетровська обл., м. Дніпродзержинськ
149. **Когут Василь Богданович** — начальник відділу Тернопільського регіонального центру сертифікатних аукціонів, м. Тернопіль
150. **Гега Микола Мусійович** — заступник редактора газети «Краматорська правда», Донецька обл., м. Краматорськ
151. **Крупник Петро Мефодійович** — директор СШ № 97 м. Львова, м. Львів
152. **Білінський Зеновій Миронович** — головний інженер підприємства «Стрийтеплокомуненерго», Львівська обл., Стрийський район, м. Моршин
153. **Чибрас Володимир Михайлович** — голова правління відкритого акціонерного товариства «Керамік», Тернопільська обл., м. Бережани
154. **Парубчак Іван Орестович** — студент Державного університету «Львівська політехніка», м. Львів
155. **Нагулко Тарас Дмитрович** — лікар-гінеколог Залізничної лікарні м. Шепетівка, Хмельницька обл., м. Шепетівка
156. **Дятлов Микола Олександрович** — голова Бердянської міської організації УРП, Запорізька обл., м. Бердянськ
157. **Хобот Павло Васильович** — тимчасово не працює, м. Дніпропетровськ
158. **Вашків Тарас Павлович** — керівник видавничого відділу товариства з обмеженою відповідальністю «Джура», м. Тернопіль
159. **Рудюк Валерій Петрович** — заступник голови Одеського обласного правління Науково-технічного товариства радіотехніки, електроніки та зв'язку України, м. Одеса
160. **Капітула Іван Іванович** — завідувач відділення соціальної допомоги управління соціального захисту населення Ратнівської райдержадміністрації Волинської обл., Волинська обл., смт Ратне
161. **Боринський Микола Миколайович** — перший заступник голови Косівської райдержадміністрації, Косівський район, село Шешори
162. **Лемішко Олександр Богданович** — хірург Львівської обласної клінічної лікарні, Львівська обл., м. Пустомити
163. **Кіндзерський Богдан Михайлович** — заступник голови Зборівської районної ради, Тернопільська обл., м. Зборів
164. **Киричук Юрій Анатолійович** — доцент кафедри новітньої історії Львівського державного університету ім. І. Франка, м. Львів
165. **Мизак Нестор Степанович** — викладач історії будівельного технікуму, м. Чернівці, м. Чернівці
166. **Гриниха Ігор Григорович** — генеральний директор Українсько-польського спільного підприємства «РЕМ», м. Львів
167. **Дзвінчук Дмитро Іванович** — начальник управління освіти Івано-Франківської облдержадміністрації, м. Івано-Франківськ
168. **Дівнич Богдан Степанович** — лікар-хірург Нововолинської центральної лікарні, Волинська обл., м. Нововолинськ
169. **Труханов Валерій Іванович** — головний енергетик Кременчуцького заводу металовиробів, м. Кременчук
170. **Кравчук Ігор Зіновійович** — інженер-конструктор Науково-дослідного інституту факсимільної телефонної апаратури, м. Львів
171. **Йолкіна Лариса Віссаріонівна** — старший викладач Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова, м. Київ
172. **Гриновець Іван Васильович** — заступник голови Львівської обласної організації УРП, м. Львів
173. **Дяченко Валерій Петрович** — голова громадської організації «Спадщина», письменник, м. Харків
174. **Піддубний Євген Миколайович** — інженер-конструктор відкритого акціонерного товариства «Лічмашприлад», Полтавська обл., м. Лубни
175. **Романюк Василь Васильович** — головний державний інспектор Держкомнагляду охорони праці, Запорізьке теруправління, м. Запоріжжя
176. **Стан Віктор Іванович** — заступник директора приватної фірми «ЕСКО Дніпро», м. Дніпропетровськ
177. **Магас Микола Федорович** — викладач Стрийського міського художнього професійно-технічного училища № 16, Львівська обл., м. Стрий
178. **Маркело Валентина Олексіївна** — адвокат юридичної консультації Самарського району м. Дніпропетровська, м. Дніпропетровськ
179. **Гусяк Дарія Юріївна** — пенсіонер, м. Львів
180. **Петренко Владислав Іванович** — учитель Жовтоводської середньої школи № 11, Дніпропетровська обл., м. Жовті Води
181. **Касінчук Петро Юркович** — пенсіонер, голова Тернопільського братства ОУН-УПА «Лисоня», м. Тернопіль.

Конгрес Українських Націоналістів
Слава СТЕЦЬКО;
Українська консервативна республіканська партія
С. ХМАРА;
Українська республіканська партія
Б. ЯРОШИНСЬКИЙ.

Громадяни, включені до списку кандидатів у народні депутати України для участі у виборах по багатомандатному загальнодержавному виборчому округу від виборчого блоку партій «Національний фронт» (Конгрес Українських Націоналістів, Українська консервативна республіканська партія, Українська республіканська партія), відповідають вимогам п. п. 5,6 ст. 3 Закону «Про вибори народних депутатів України».

***

Згідно з вимогою п. 10 ст. 11 Закону «Про вибори народних депутатів України» публікуємо відомості про кандидатів у депутати від виборчого блоку партій «Національний фронт» (Конгрес Українських Націоналістів, Українська консервативна республіканська партія, Українська республіканська партія), які включаються до виборчого бюлетеня.

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата у депутати	Громадянство України	Чи має право голосу	Проживання в Україні протягом останніх п'яти років	Рік народження	Посада (заняття), місце роботи та проживання	Партійна належність	Чи має судимість за вчинення умисного злочину
1	Лук'яненко Левко Григорович	має	має	проживає	1927	народний депутат України, почесний голова Української республіканської партії, Київська обл., Києво-Святошинський район, с. Хотів	член УРП	не має
2	Стецько Ярослава Йосипівна	має	має	проживає	1920	народний депутат України, голова Конгресу Українських Націоналістів, м. Львів	член КУН	не має
3	Хмара Степан Ілліч	має	має	проживає	1937	народний депутат України, голова Української консервативної республіканської партії, Львівська обл., м. Червоноград	член УКРП	не має
4	Білас Іван Григорович	має	має	проживає	1947	народний депутат України, перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань боротьби із корупцією та організованою злочинністю, м. Київ	безпартійний	не має
5	Ярошинський Богдан Харитонович	має	має	проживає	1947	народний депутат України, голова Української республіканської партії, м. Київ	член УРП	не має

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина

Парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини (далі — Уповноважений), який у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 2. Сфера застосування Закону

Сферою застосування Закону є відносини, що виникають при реалізації прав і свобод людини і громадянина лише між громадянином України, незалежно від місця його перебування, іноземцем чи особою без громадянства, які перебувають на території України, та органами державної влади, органами місцевого самоврядування та їх посадовими і службовими особами.

Стаття 3. Мета парламентського контролю за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина

Метою парламентського контролю, який здійснює Уповноважений, є:

1) захист прав і свобод людини і громадянина, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України;

2) додержання та повага до прав і свобод людини і громадянина суб`єктами, зазначеними у статті 2 цього Закону;

3) запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина або сприяння їх поновленню;

4) сприяння приведенню законодавства України про права і свободи людини і громадянина у відповідність з Конституцією України, міжнародними стандартами у цій галузі;

5) поліпшення і подальший розвиток міжнародного співробітництва в галузі захисту прав і свобод людини і громадянина;

6) запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод;

7) сприяння правовій інформованості населення та захист конфіденційної інформації про особу.

Стаття 4. Правовий статус Уповноваженого

Уповноважений є посадовою особою, статус якої визначається Конституцією України, цим Законом, Законом України «Про державну службу».

Уповноважений здійснює свою діяльність незалежно від інших державних органів та посадових осіб. Діяльність Уповноваженого доповнює існуючі засоби захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина, не відміняє їх і не тягне перегляду компетенції державних органів, які забезпечують захист і поновлення порушених прав і свобод.

Повноваження Уповноваженого не можуть бути припинені чи обмежені у разі закінчення строку повноважень Верховної Ради України або її розпуску (саморозпуску), введення воєнного або надзвичайного стану в Україні чи в окремих її місцевостях.

Уповноважений має печатку із зображенням малого Державного Герба України та своїм найменуванням.

Місцезнаходженням Уповноваженого є столиця України — місто Київ.

Розділ II. ПРИЗНАЧЕННЯ НА ПОСАДУ, ЗВІЛЬНЕННЯ З ПОСАДИ ТА ПРИПИНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Стаття 5. Вимоги до кандидата на посаду Уповноваженого та призначення на посаду Уповноваженого

Уповноважений призначається на посаду і звільняється з посади Верховною Радою України таємним голосуванням шляхом подання бюлетенів.

Уповноваженим може бути призначено громадянина України, який на день обрання досяг 40 років, володіє державною мовою, має високі моральні якості, досвід правозахисної діяльності та протягом останніх п`яти років проживає в Україні.

Не може бути призначено Уповноваженим особу, яка має судимість за вчинення злочину, якщо ця судимість не погашена та не знята в установленому законом порядку.

Уповноважений призначається строком на п`ять років, який починається з дня прийняття ним присяги на сесії Верховної Ради України.

Стаття 6. Порядок висування кандидатури на посаду Уповноваженого

Пропозиції щодо кандидатур(и) на посаду Уповноваженого вносять Голова Верховної Ради України або не менше однієї четвертої народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України. Відповідний комітет Верховної Ради України подає Верховній Раді України свої висновки щодо кожної кандидатури на посаду Уповноваженого, відповідності її вимогам, передбаченим цим Законом, та про відсутність причин, які б перешкоджали зайняттю нею цієї посади.

Висування кандидатури для призначення на посаду Уповноваженого здійснюється у двадцятиденний строк з наступного дня після:

1) набрання чинності цим Законом;

2) закінчення строку, на який було призначено Уповноваженого, або припинення його повноважень чи звільнення;

3) оголошення результатів голосування, якщо Уповноваженого не було призначено.

Голосування проводиться під час пленарних засідань Верховної Ради України бюлетенями для таємного голосування, але не раніш як через десять днів і не пізніше, ніж через двадцять днів після закінчення строку для висування кандидатів для участі у виборах.

Призначеним вважається той кандидат, за якого проголосувала більшість народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України, про що приймається постанова.

Якщо на посаду Уповноваженого було висунуто більше, ніж два кандидати і жодного з них не було призначено, Верховна Рада України проводить повторне голосування по двох кандидатах, які отримали найбільшу кількість голосів.

Повторне голосування з призначення Уповноваженого проводиться в порядку, визначеному цією статтею.

У разі, якщо жоден із кандидатів на посаду Уповноваженого не набрав необхідної кількості голосів, знову проводиться висування кандидатур для призначення на посаду Уповноваженого.

Стаття 7. Присяга Уповноваженого

При вступі на посаду Уповноважений на пленарному засіданні Верховної Ради України складає присягу такого змісту: «Я (ім`я та прізвище), заступаючи на посаду Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, урочисто присягаю чесно та сумлінно захищати права і свободи людини і громадянина, добросовісно виконувати свої обов`язки, додержуватися Конституції України і законів України та керуватися справедливістю і власною совістю. Зобов`язуюся діяти незалежно, неупереджено, в інтересах людини і громадянина».

Повноваження Уповноваженого починаються з моменту складення присяги.

Стаття 8. Несумісність посади Уповноваженого

Уповноважений не може мати представницького мандата, обіймати будь-які інші посади в органах державної влади, виконувати іншу оплачувану чи неоплачувану роботу в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, об`єднань громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності, крім викладацької, наукової або іншої творчої діяльності.

Він не може бути членом будь-якої політичної партії.

За наявності обставин, зазначених у частині першій та другій цієї статті, Уповноважений повинен їх усунути протягом десяти днів після його призначення. До усунення зазначених обставин він не може складати присяги.

Якщо обставини, зазначені у частині першій та другій цієї статті, виникли під час діяльності Уповноваженого, вони повинні бути усунені протягом десяти днів з дня, коли про це стало відомо.

У разі неможливості усунути їх протягом десяти днів Уповноважений зобов`язаний зробити у зазначений строк заяву про відмову виконувати будь-які інші доручення чи повноваження, крім тих, що належать Уповноваженому.

Якщо протягом зазначеного строку Уповноважений не виконає встановлених вимог, його повноваження припиняються і Верховна Рада України зобов`язана звільнити його з посади. Нове висування кандидатур і призначення Уповноваженого здійснюються за процедурою, передбаченою статтею 6 цього Закону.

Стаття 9. Припинення повноважень та звільнення з посади Уповноваженого

Повноваження Уповноваженого припиняються у разі:

1) відмови його від подальшого виконання обов`язків шляхом подання заяви про складення своїх повноважень;

2) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;

3) набрання законної сили рішенням суду про визнання особи, яка обіймає посаду Уповноваженого, безвісно відсутньою або про оголошення її померлою;

4) складення присяги новообраним Уповноваженим;

5) смерті особи, яка обіймає посаду Уповноваженого.

Верховна Рада України приймає рішення про звільнення з посади Уповноваженого до закінчення строку, на який його було обрано, у разі:

1) порушення присяги;

2) порушення вимог щодо несумісності діяльності;

3) припинення громадянства України;

4) неспроможності протягом більше чотирьох місяців підряд виконувати обов`язки через незадовільний стан здоров`я чи втрату працездатності.

Висновок щодо наявності підстави для звільнення з посади Уповноваженого повинна дати тимчасова спеціальна комісія Верховної Ради України.

Верховна Рада України за наявності зазначених у цій статті підстав розглядає питання і приймає відповідну постанову про звільнення з посади Уповноваженого за поданням Голови Верховної Ради України або не менш як однієї четвертої народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України.

Уповноважений вважається звільненим з посади, якщо за це проголосувала більшість народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України.

Припинення повноважень та звільнення з посади Уповноваженого оформляються відповідною постановою Верховної Ради України.

Розділ III. ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ УПОВНОВАЖЕНОГО

Стаття 10. Секретаріат Уповноваженого

Для забезпечення діяльності Уповноваженого утворюється секретаріат, який є юридичною особою, має свій рахунок у банку та печатку встановленого зразка.

Структура секретаріату, розподіл обов`язків та інші питання щодо організації його роботи регулюються Положенням про секретаріат Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (далі — Положення). На працівників секретаріату поширюється дія Закону України «Про державну службу». Положення та кошторис секретаріату затверджуються Уповноваженим у межах кошторису витрат, пов`язаних із діяльністю Уповноваженого. Призначення на посаду та звільнення працівників секретаріату здійснюються Уповноваженим.

При Уповноваженому з метою надання консультаційної підтримки, проведення наукових досліджень, а також вивчення пропозицій щодо поліпшення стану захисту прав і свобод людини і громадянина може створюватися консультативна рада (яка може діяти і на громадських засадах) із осіб, що мають досвід роботи в галузі захисту прав і свобод людини і громадянина.

Стаття 11. Представники Уповноваженого

Уповноважений має право призначати своїх представників у межах виділених коштів, затверджених Верховною Радою України.

Організація діяльності та межі повноважень представників Уповноваженого регулюються Положенням про представників Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, яке затверджується Уповноваженим.

Стаття 12. Порядок фінансування діяльності Уповноваженого

Фінансування діяльності Уповноваженого провадиться за рахунок Державного бюджету України та щорічно передбачається в ньому окремим рядком.

Уповноважений розробляє, подає на затвердження Верховної Ради України та виконує кошторис своїх витрат.

Фінансова звітність подається Уповноваженим у порядку, встановленому законодавством України.

Верховна Рада України і відповідні органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування створюють необхідні умови для діяльності Уповноваженого, його секретаріату та представників.

Розділ IV. ПОВНОВАЖЕННЯ УПОВНОВАЖЕНОГО

Стаття 13. Права Уповноваженого

Уповноважений має право:

1) невідкладного прийому Президентом України, Головою Верховної Ради України, Прем`єр-міністром України, головами Конституційного Суду України, Верховного Суду України та вищих спеціалізованих судів України, Генеральним прокурором України, керівниками інших державних органів, органів місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, їх посадовими та службовими особами;

2) бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Конституційного Суду України, Верховного Суду України та вищих спеціалізованих судів України, колегії прокуратури України та інших колегіальних органів;

3) звертатися до Конституційного Суду України з поданням:

про відповідність Конституції України законів України та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, які стосуються прав і свобод людини і громадянина;

про офіційне тлумачення Конституції України та законів України;

4) безперешкодно відвідувати органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форми власності, бути присутнім на їх засіданнях;

5) на ознайомлення з документами, у тому числі і секретними (таємними), та отримання їх копій в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, об`єднаннях громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності, органах прокуратури, включаючи справи, які знаходяться в судах.

Доступ до інформації, пов`язаної із службовою та державною таємницями, здійснюється в порядку, визначеному законодавчими актами України;

6) вимагати від посадових і службових осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності сприяння проведенню перевірок діяльності підконтрольних і підпорядкованих їм підприємств, установ, організацій, виділення спеціалістів для участі у проведенні перевірок, експертиз і надання відповідних висновків;

7) запрошувати посадових і службових осіб, громадян України, іноземців та осіб без громадянства для отримання від них усних або письмових пояснень щодо обставин, які перевіряються по справі;

8) відвідувати у будь-який час місця тримання затриманих, попереднього ув`язнення, установи відбування засудженими покарань та установи примусового лікування і перевиховання, психіатричні лікарні, опитувати осіб, які там перебувають, та отримувати інформацію щодо умов їх тримання;

9) бути присутнім на засіданнях судів усіх інстанцій, у тому числі на закритих судових засіданнях, за умови згоди суб`єкта права, в інтересах якого судовий розгляд оголошено закритим;

10) звертатися до суду із заявою про захист прав і свобод людини і громадянина, які за станом здоров`я чи з інших поважних причин не можуть цього зробити самостійно, а також особисто або через свого представника брати участь у судовому процесі у випадках та порядку, встановлених законом;

11) направляти у відповідні органи акти реагування Уповноваженого у разі виявлення порушень прав і свобод людини і громадянина для вжиття цими органами заходів;

12) перевіряти стан додержання встановлених прав і свобод людини і громадянина відповідними державними органами, в тому числі тими, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність.

Стаття 14. Обов`язки Уповноваженого

Уповноважений зобов`язаний додержуватися Конституції України і законів України, інших правових актів, прав та охоронюваних законом інтересів людини і громадянина, забезпечувати виконання покладених на нього функцій та повною мірою використовувати надані йому права.

Уповноважений зобов`язаний зберігати конфіденційну інформацію. Це зобов`язання діє і після припинення його повноважень.

У разі розголошення таких відомостей Уповноважений несе відповідальність у встановленому законодавством порядку.

Уповноважений не має права розголошувати отримані відомості про особисте життя заявника та інших причетних до заяви осіб без їхньої згоди.

Стаття 15. Акти реагування Уповноваженого

Актами реагування Уповноваженого щодо порушень положень Конституції України, законів України, міжнародних договорів України стосовно прав і свобод людини і громадянина є конституційне подання Уповноваженого та подання до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та їх посадових і службових осіб.

Конституційне подання Уповноваженого — акт реагування до Конституційного Суду України щодо вирішення питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України чи іншого правового акта Верховної Ради України, акта Президента України та Кабінету Міністрів України, правового акта Автономної Республіки Крим; офіційного тлумачення Конституції України та законів України.

Подання Уповноваженого — акт, який вноситься Уповноваженим до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, їх посадовим і службовим особам для вжиття відповідних заходів у місячний строк щодо усунення виявлених порушень прав і свобод людини і громадянина.

Стаття 16. Підстави для провадження справ та призначення перевірок

Уповноважений здійснює свою діяльність на підставі відомостей про порушення прав і свобод людини і громадянина, які отримує:

1) за зверненнями громадян України, іноземців, осіб без громадянства чи їх представників;

2) за зверненнями народних депутатів України;

3) за власною ініціативою.

Стаття 17. Розгляд звернень до Уповноваженого

Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України «Про звернення громадян».

Звернення подаються Уповноваженому в письмовій формі протягом року після виявлення порушення прав і свобод людини і громадянина. За наявності виняткових обставин цей строк може бути подовжений Уповноваженим, але не більше ніж до двох років.

При розгляді звернення Уповноважений:

1) відкриває провадження у справі про порушення прав і свобод людини і громадянина;

2) роз`яснює заходи, що їх має вжити особа, яка подала звернення Уповноваженому;

3) направляє звернення за належністю в орган, до компетенції якого належить розгляд справи, та контролює розгляд цього звернення;

4) відмовляє в розгляді звернення.

Уповноважений не розглядає тих звернень, які розглядаються судами, зупиняє вже розпочатий розгляд, якщо заінтересована особа подала позов, заяву або скаргу до суду.

Повідомлення про прийняття звернення до розгляду або відмову у прийнятті звернення до розгляду надсилається в письмовій формі особі, яка його подала. Відмова у прийнятті звернення до розгляду повинна бути вмотивованою.

Стаття 18. Щорічні та спеціальні доповіді Уповноваженого

Протягом першого кварталу кожного року Уповноважений представляє Верховній Раді України щорічну доповідь про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні органами державної влади, органами місцевого самоврядування, об`єднаннями громадян, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності та їх посадовими і службовими особами, які порушували своїми діями (бездіяльністю) права і свободи людини і громадянина, та про виявлені недоліки в законодавстві щодо захисту прав і свобод людини і громадянина.

Щорічна доповідь повинна містити посилання на випадки порушень прав і свобод людини і громадянина, щодо яких Уповноважений ужив необхідних заходів, на результати перевірок, що здійснювалися протягом року, висновки та рекомендації, спрямовані на поліпшення стану забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

У разі необхідності Уповноважений може представити Верховній Раді України спеціальну доповідь (доповіді) з окремих питань додержання в Україні прав і свобод людини і громадянина.

За щорічною та спеціальною (спеціальними) доповідями Уповноваженого Верховна Рада України приймає постанову.

Щорічні та спеціальні доповіді разом з прийнятою постановою Верховної Ради України публікуються в офіційних виданнях Верховної Ради України.

Стаття 19. Участь Уповноваженого у міжнародному співробітництві

Уповноважений бере участь у підготовці доповідей з прав людини, які подаються Україною в міжнародні організації згідно з чинними міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

Розділ V. ГАРАНТІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ УПОВНОВАЖЕНОГО

Стаття 20. Загальні гарантії діяльності Уповноваженого

Втручання органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та їх посадових і службових осіб у діяльність Уповноваженого забороняється.

Уповноважений не зобов`язаний давати пояснення по суті справ, які закінчені або перебувають у його провадженні.

Уповноважений користується правом недоторканності на весь час своїх повноважень. Він не може бути без згоди Верховної Ради України притягнутий до кримінальної відповідальності або підданий заходам адміністративного стягнення, що накладаються в судовому порядку, затриманий, заарештований, підданий обшуку, а також особистому огляду. Кримінальну справу проти Уповноваженого може бути порушено лише Генеральним прокурором України. За порушення законодавства щодо гарантій діяльності Уповноваженого, його представників та працівників секретаріату винні особи притягаються до відповідальності згідно з чинним законодавством.

Після закінчення строку повноважень, на який особу було обрано на посаду Уповноваженого, їй надається робота (посада), на якій вона працювала до призначення і яка зберігається за нею на час виконання нею обов`язків Уповноваженого, а в разі неможливості надання цієї роботи (посади) — інша рівноцінна робота (посада) на тому ж або, за її згодою, іншому підприємстві, в установі, організації.

Життя та здоров`я Уповноваженого і його представників, які працюють на постійній основі, підлягають обов`язковому державному страхуванню на випадок смерті, травми, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання ними службових обов`язків. Порядок та умови страхування встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 21. Гарантії захисту прав людини і громадянина при зверненні до Уповноваженого

Кожен може без обмежень і перешкод звернутися до Уповноваженого у порядку, передбаченому чинним законодавством.

При зверненні до Уповноваженого не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними та іншими ознаками.

Особа, позбавлена волі, може звернутися із письмовим зверненням до Уповноваженого або його представників. У цьому разі до неї не застосовуються обмеження щодо листування. Звернення такої особи протягом двадцяти чотирьох годин направляються Уповноваженому.

Кореспонденція Уповноваженому та його представникам від осіб, які затримані, перебувають під арештом, під вартою, в місцях позбавлення волі та місцях примусового тримання чи лікування, а також інших громадян України, іноземців та осіб без громадянства незалежно від місця їх перебування, не підлягає ніяким видам цензури та перевірок.

Особи, які вчинили дії, заборонені цією статтею, притягаються до відповідальності згідно з чинним законодавством.

Стаття 22. Обов`язок співпраці з Уповноваженим

Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємства, установи, організації незалежно від форми власності, посадові та службові особи, до яких звернувся Уповноважений, зобов`язані співпрацювати з ним і подавати йому необхідну допомогу, зокрема:

1) забезпечувати доступ до матеріалів і документів, у тому числі на засадах, зазначених нормативними актами про охорону державної та службової таємниць:

2) надавати інформацію і давати пояснення стосовно фактичної і правової підстави своїх дій та рішень.

Відмова органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об`єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, їх посадових і службових осіб від співпраці, а також умисне приховування або надання неправдивих даних, будь-яке незаконне втручання в діяльність Уповноваженого з метою протидії тягнуть за собою відповідальність згідно з чинним законодавством.

Розділ VI. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України до 1 лютого 1998 року:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із Законом України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини»;

привести рішення Уряду України у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України нормативних актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ, 23 грудня 1997 року.

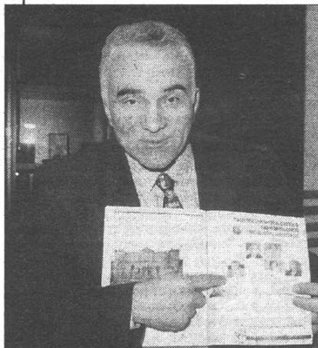
№776/97-ВР.

Згідно з Регламентом Верховної Ради України закони та інші акти, надруковані в "Голосі України", є офіційною публікацією.

Освіта

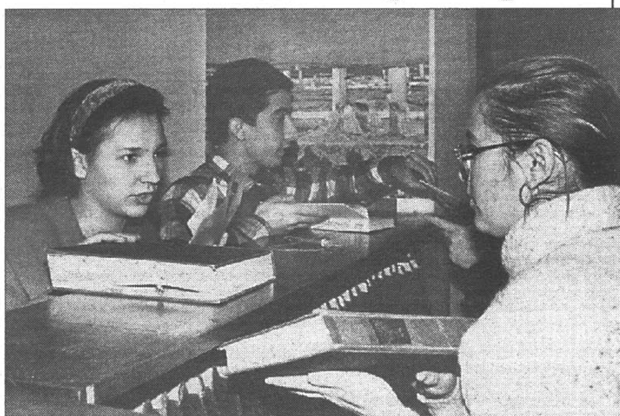
З маленькою Елладою у серці

І З СЕМИ МІЛЬЙОНІВ греків у світі, котрі розсіялися по 140 країнах, більш як 150 тисяч — грецька діаспора в Україні. Понад 150 тисяч мешкають у Маріуполі та навколишніх районах Донеччини, і в національній строкатості краю вони — на третьому місці за чисельністю після українців та росіян.

Маріупольський гуманітарний інститут, відкритий 1991 року з ініціативи міської ради народних депутатів, Донецького держуніверситету і національно-культурного товариства греків, за свій молодий вік не тільки міцно звівся на ноги як авторитетний навчальний заклад, а й став досить екзотичним центром еллінізму в Україні. Студенти восьми із дев'яти спеціальностей (а це понад 1200 майбутніх юристів, філологів, економістів, перекладачів, учителів) п'ять років студіюють новогрецьку мову. А після закінчення науки на одному із чотирьох факультетів отримують університетський диплом державного зразка.

Завдяки двостороннім угодам про освітнє, наукове і культурне співробітництво, підписаним з рядом університетів Греції, тутешні студенти їздять на історичну батьківщину на стажування. Спільно з Салонікським університетом МГІ долучився до освітньо-дослідницької програми «Ясон» — розвитку еллінізму в університетах Східної Європи. Причаститися до наукових надбань греків з усього світу можна і на міжнародних конференціях та семінарах, що відбуваються і в інституті, і в бібліотеці, і в комп'ютерних класах. Одне слово, маленька грецька оаза для тих, кому Україна замінила матір, і хто, може, ніколи й не бачив Елладу наяву.

Тож, певно, не випадково американський журнал «Тайм» нещодавно назвав ректора Маріупольського гуманітарного інституту, доктора політичних наук професора Костянтина Балабанова одним із видатних греків світу.

Юліана ШЕВЧУК.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Сесійна «рулетка»: або пан, або пропав

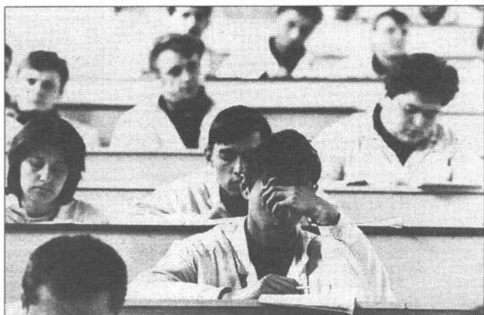
Студентські рецепти

Ж АРТУЮТЬ: якщо є бажання вчитися, ляж, поспи, мине само. Проте нинішнє покоління позбавлене навіть цієї невинної радості. Левова частка студентів, окрім офіційного навчання, десь працює чи підробляє, тож змушена заповнювати білі плями в знаннях самотужки.

Звісно, існує чимало вузів, де суміщати працю та навчання практично неможливо. Але, як виявилося, і там стовідсоткове відвідування всіх лекцій та семінарів ще не є гарантією успішної здачі іспитів. Загалом, багато матеріалу, що недодають викладачі з різних причин на лекціях, залишається студентові для самостійного опанування. І тут починаються проблеми. Навіть художню літературу в міських бібліотеках дістати не дуже просто — деякі книжки видають лише «під заставу» паспорта чи певної грошової суми. І якщо перше — протизаконно, то друге — обтяжливо для нестабільного студентського бюджету. У деяких бібліотеках (як, приміром, імені Лесі Українки) тим, хто не має постійної київської прописки, книжок не дають взагалі. Окрім того, переважна частина цих закладів після 10 днів користування літературою з кожної книжки бере «пеню» в розмірі від 5 до 10 копійок за день. А за користування підручником введено окрему плату. Альтернатива — читальна зала. Але й вона, особливо під час сесійних «аншлагів», проблему теж не розв'язує: просидівши день в холодній, погано освітлюваній, переповненій залі, вдруге туди повертатися не хочеться. Звісно, з кожного правила є свій виняток: бібліотекарі почасти «довіряють» цінні книжки з «читалки» на ніч особливо наполегливим студентам. Зрозуміло, за кілька гривень «застави», які наступного ранку ніхто й не думає повертати.

Але в «читалках» можна й не сидіти. Існують й обхідні шляхи здачі іспитів. Їхні рецепти «студентський телеграф» передає від курсу до курсу протягом багатьох років.

Виходячи з того, що викладачі — теж люди, не дивно, що, не діставши морального задоволення від результатів своєї лекційної діяльності, вони не проти невеличкої матеріальної компенсації. Одних задовольнить скромний букет троянд, пара пляшок «Княжого келиха» чи блок «Мальборо», інших — комп'ютерний набір своєї наукової роботи, пачка друкарського паперу чи багатопримірникова ксерокопія якогось документа. Студенти-заочники одного з вузів розповідали, як один викладач пропонував замість написання контрольної роботи купити свою досить недешеву книгу, а як гарантію доброї здачі іспиту — ще одну, для бібліотеки. А щоб книжки не передавали з рук в руки, ще й підписував особисто кожному його екземпляр. Існують й більш нетрадиційні способи складання іспиту: бездоганне знання «Отче наш», щедрівка чи гарна пісня, постійна участь у футбольній вузівській збірній чи активність на громадській ниві. Щоправда, кажуть, що в деяких вузах можна «купити» всю сесію гамузом, але розповідати про це комусь — собі ж гірше.

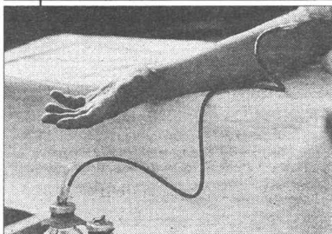
А тепер — дружня порада. Для невтаємничених у мистецтво складати сесію, спершу все-таки краще — сумлінно вчитися. Адже недарма кажуть: «Якщо до третього курсу студент працює «на заліковку», то пізніше заліковка починає «працювати» на нього».

Мар'яна КИРІЄНКО.

Медицина

Донором ти можеш і не бути, але маєш право...

З ГІДНО із законом донором може бути кожний. Проте далеко не кожен громадянин України реалізує цю можливість. За останні п'ять років кількість донорів скоротилася приблизно удвічі. Тільки в столиці їх близько п'яти тисяч. Втім, потреба у крові і плазмі, на жаль, не зменшилась. Київ, приміром, щороку використовує до 10 тонн еритромаси і близько 5 тонн плазми.

Київську станцію переливання крові цілком можна назвати фабрикою крові. Тут її забирають, тестують, переробляють на різні препарати (альбумін, гамаглобулін тощо), консервують і зберігають. До речі, кількість крові, що міститься у банку, — стратегічна таємниця.

— Будь-яка доза крові, що надходить до нас на станцію, проходить обов'язково перевірку: тестування на СНІД й асоційовані інфекції, гепатит В і С і сифіліс, — пояснює головлікар Київської станції переливання крові Людмила Заневська. — Забезпечуємо кров'ю і плазмою 63 медичних установи столиці. Ми — єдина в місті станція, що займається переробкою крові.

Отже, техніки безпеки під час роботи з кров'ю, за словами компетентної особи, дотримують бездоганно. Донорську кров апробують на спеціальних тест-системах виробництва Франції і США. Вітчизняні аналоги є, проте медики їм поки що не довіряють — надто велика похибка результату аналізу.

У технічному і технологічному плані вітчизняна донорська служба безнадійно відстала. Щоправда, нещодавно мер міста Олександр Омельченко видав розпорядження про створення в Києві єдиного банку крові за новими технологіями.

А ось у морально-етичному плані донорство в нашій країні вже давно перебудувалося. У всьому світі — це благодійницька, безоплатна процедура. А в нас, зважаючи на соціально-економічні умови, — стає професією. На початку століття донорська служба у Росії, а пізніше і в СРСР була під патронажем Червоного Хреста. Під час Великої Вітчизняної війни вона перейшла під дах Міністерства оборони, потім Міноохоронздоров'я.

У Союзі працю донора шанували і заохочували талонами на посилене харчування, відгулами і грамотами.

Нині, схоже, маси менш свідомі — на голому ентузіазмі кров не збереш і тому благородну справу змушені були поставити на платну основу. Кабінет міністрів України ухвалив новий порядок оплати донорам за здавання крові та її компонентів. Розцінки визначено з розрахунку 2,4 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян: за літр крові — 40,8 грн., за літр плазми при ручному методі забору — 37,4 грн., при машинному — 34 грн.

Як повідомили на станції переливання крові, останніми роками значно змінився соціальний склад донорів. Якщо раніше своєю кров'ю поспішали поділитися студенти й робітники, то тепер в авангарді виступає інтелігенція і міліція. З останньою, приміром, Київська станція переливання крові уклала договір про співробітництво...

Теоретично, за законом, донором може бути кожен, але практично це право ще треба заслужити... хорошим здоров'ям, розумним способом життя, нормальним харчуванням. Виходячи з цих вимог, бомжі, дистрофіки, алкоголіки, наркомани, малозабезпечені і неблагополучні в соціальному плані громадяни не можуть бути прийняті до славної когорти «кровних братів».

Ольга ВІТЕР.

АРТЕРІАЛЬНИЙ ТИСК "ШОВКОВИХ ШЛЯХІВ"

Транспортні коридори

МИНУЛОГО тижня, коли ще не забулися коментарі політиків та журналістів з приводу зустрічі лідерів центральноазійських країн, під час якої йшлося про створення регіонального союзу та перспективи будівництва нафто- та газопроводів в обхід Росії, до Туркменії, що має великі запаси газу, прибув прем'єр-міністр Росії Віктор Черномирдін. Зрозуміло, що попри офіційні мотиви візиту, найголовнішим із них була спроба домовитися із С. Ніязовим про транзит туркменського газу через Росію. Тобто, в цьому випадку ми бачимо чітку та негайну реакцію Росії на можливу загрозу втрати прибутків та політичних дивідендів від транзиту туркменських нафти та газу. Це лише один із останніх прикладів, який ілюструє серйозний підхід Росії до відстоювання власних інтересів у процесі формування глобальних транспортних коридорів. А що в цьому напрямі робить Україна? Особливо зважаючи на численні висловлювання політиків про наше вигідне геополітичне розташування. Чи, можливо, поки ми говоритимемо про великий транзитний потенціал України, найважливіші транспортні артерії пролягуть в обхід нашої держави? Адже якщо проаналізуємо динаміку транзиту через Україну, то побачимо, що «артеріальний тиск» продовжує падати. Втім, зрозуміло, що й у нас ця проблема не залишається без уваги, зокрема, в уряді за вироблення стратегії щодо транспортних коридорів відповідає перший віце-прем'єр-міністр Анатолій Голубченко. Але зважаючи на те, що нині в урядовців більше болить голова за невиплати зарплат та пенсій, а також зважаючи на майбутні вибори, ця проблема може відсунутися на задній план, а відтак є загроза, що Україна так і залишиться потенційно перспективною, ми вирішили всебічно проаналізувати політику нашої та сусідніх держав в цьому питанні. Тож запрошуємо всіх фахівців, котрим є що сказати на цю тему, взяти участь в обговоренні.

Наприклад, свого часу багато було сказано про необхідність будівництва Одеського нафтового термінала, який задумувався як перевалочна база для нафти із країн Перської затоки та Близького Сходу. Відтак розпочали будівництво, але згодом його майже припинили і ніхто не може чітко відповісти чому. Мало того, якщо раніше головним аргументом на користь будівництва термінала було забезпечення ще одного (поряд з російськими) джерела енергоносіїв, то сьогодні можна почути, що до його добудови варто залучити російських інвесторів. До того ж, не довівши до пуття термінал в Одесі, народжуємо нову ідею — спорудження нафтотермінала під Херсоном. Чи багато в цьому здорового глузду?

Або візьмемо відому ідею створення Балто-Чорноморського блоку, до якого мали б увійти країни Балтії, Україна, Польща, а також могли б приєднатися Грузія та Азербайджан. Головна ідея такого об'єднання — відновлення історичного шляху, або кажучи по-сучасному, коридору із варяг у греки. Проте, знову-таки, далі розмов справи не пішли. А натомість наш північний сусіда вже має проект балто-чорноморського транспортного коридору, котрий перетне 14 областей і країв РФ, та який з часом планована об'єднати з трансконтинентальною транспортною системою, що з'єднає Північну і Західну Європу з країнами Близького Сходу, Турцією та Іраком. До фінансування цього проекту Росія хоче залучити Європейський банк реконструкції та розвитку, а планована вигода від його реалізації обчислюється кількома мільярдами доларів на рік. Втім, Росія плекає не лише глобальні обхідні шляхи. Наприклад, свого часу більшість поїздів із Москви до півдня Росії рухалося так званим Харківським напрямком, проте останнім часом проводиться цілеспрямована робота з переорієнтації їх на Воронеж. Тож, як бачимо, слова про дружбу — це одне, а власна вигода — зовсім інше. Чи згадаймо скандал з приводу так званого «коридору» з Калінінграда в Білорусь через Польщу, коли Б. Єльцин та О. Лукашенко без будь-яких консультацій із польською стороною заявили про наміри домовитися з поляками про шматочок автостради на їх території.

Неоднозначні події розгорнулися і довкола проектів шляхів транспортування каспійської нафти. Так сталося, що саме каспійська нафта може стати ще одним джерелом енергозабезпечення України, але зрозуміло, що такий розвиток подій, як часто висловлюються російські політики, «не відповідає стратегічним інтересам Росії». В той же час президент Азербайджану Г. Алієв певен, що досягнуті домовленості слугуватимуть подальшому зміцненню незалежності обох країн, а президент Грузії Е. Шеварднадзе вважає, що можливі домовленості не спрямовані ні проти Росії, ні проти інших країн. Тобто, за висловлюваннями представників країн, котрі нікому не винні за енергоресурси, має місце нездатність Росії розглядати нафто- і газопроводи лише з комерційної точки зору без привнесення політичних та військових моментів. Але зрозуміло, що тиск з боку Росії буде, тому для України важливо шукати стратегічних партнерів, яким буде вигідно співпрацювати з нашою державою. І цей пошук значною мірою залежатиме від митної й тарифної політики — тут теж важливо знайти золоту середину. Для прикладу, сьогодні багато йдеться про те, що Росія знизила ціну на газ, який надходить в Україну, але при цьому замовчується той факт, що на кордоні з європейськими країнами він завжди коштував не менше.

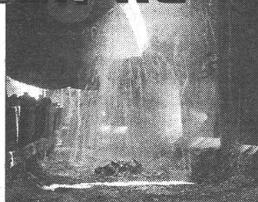
Це пояснюється тим, що Росія боїться втратити європейський ринок у конкуренції з норвезькими газопостачальниками. У нас РФ конкурувати немає з ким. А якою буде політика Росії, коли вона справді збудує нафто- та газопроводи до Європи через Білорусь? І про це треба думати вже сьогодні.

Порушені проблеми далеко не вичерпують теми, тож спробуємо пройти транспортними артеріями, в яких зацікавлена Україна, і поглянути, який у них сьогодні тиск та від яких чинників він залежить.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Чорна дірка виникла на місці чорної металургії

Енергозбереження

УЖЕ чотири роки на наших металургійних підприємствах не враховують і не відстежують такі показники, як норми витрачання сировинних та енергетичних ресурсів на виробництво кожної тонни залізорудного концентрату, чавуну, сталі чи прокату. Можна сміливо казати, що ігноруються основи технологічних процесів і ефективності виробництва. З усіма невтішними наслідками, які з цього випливають. Свого часу облік витратності було ліквідовано з ініціативи колишнього міністра колишнього Мінпрому Валерія Мазура, котрий вважав, що в ринкових умовах така «арифметика» має хвилювати винятково підприємства, а не державу та її управлінсько-технічні штаби.

Але ось щойно в господарсько-виробниче об'єднання «Металугпром» надійшов своєрідний запит міжвідомчої аналітико-консультативної ради з питань розвитку продуктивних сил і виробничих відносин, створеної при Кабміні України. Схаменувшись, забажали дізнатися, скільки витрачається природного газу, коксу, мазуту й електроенергії на всіх етапах металургійного виробництва. Для того, звичайно, щоб шукати можливості скоротити ці витрати.

— Мало того, що ніхто тепер не зможе надати достеменної щодо цього інформації, — каже начальник технічного відділу «Металургпрому» Кім Грачов, — та ще й навряд чи вдасться примусити підприємство обмежувати себе у споживанні енергетичних ресурсів, якщо справді така мета ставиться. Адже наша чорна металургія в останні роки привчена до того, що ніхто в державі до пуття не знає, не цікавиться і не переймається, в якому вона становищі перебуває, у що обходиться її виробництво, якою мірою воно економічно вигідне чи, навпаки, обтяжливе.

Все це сприймається, погодьтеся, як неправдоподібне. За здоровим глуздом і елементарною логікою такого просто не може бути. Хай справді облік витратності на рівні державної звітності відмінили, але навіщо підприємствам самих себе «дурити»? Тут або пан, або пропав. Дивись лише, щоб не вилетіти в трубу. Враховуючи, що галузь зорієнтована нині головним чином на зовнішній ринок, то й поготів, щоб витримувати там цільну конкуренцію, мають пектися про якомога нижчу собівартість своєї продукції. Як, зрештою, і на внутрішньому ринку.

— А хіба це великий секрет, — вносять «ясність» в «Металургпромі», — що вітчизняна чорна металургія працює нині собі на збиток? Точніше, державі. Бо не розраховуючись передусім за використані енергоресурси чи відверто демпінгуючи за рахунок них, домагаючись відстрочок чи реструктуризації цих боргів, проїдає, по суті, національні багатства...

Розумієте, що відбувається? Чули, напевно, «грізні» попередження, що коли держава не змінить свого ставлення до гірничо-металургійного комплексу, не допоможе розв'язати вузол його проблем, то завтра галузь припинить своє існування. Не буде сенсу варити сталь чи катати рейки, балки, швелери тощо. Насправді чорну металургію вже сьогодні можна закривати, така вона стала нерентабельна. Ось Центральний ГЗК у Кривому Розі торік аж на 54 відсотки збільшив обсяги видобутку й переробки руди. Але навіщо, питається, якщо збитки при цьому становили 32 мільйони гривень. Або візьмемо потужний Південнотрубний завод, що в Нікополі: кредиторська заборгованість тут у п'ять разів перевищила дебіторську.

Загрозливих, критичних меж збитковості вже досягли 10 із 17 металургійних заводів та комбінатів, всі феросплавні, 10 з 14 коксохімічних, 6 з 7 трубних та 9 з 12 гірничорудних підприємств. І все тому, насамперед, що, скоротивши за останні роки майже у два з половиною рази обсяги виробництва, вони тим часом ледве не втричі більше почали витрачати енергоресурсів на кожну одиницю своєї продукції.

— А як інакше, — запитує генеральний директор об'єднання «Металугпром» Василь Харахулах, — якщо вже понад десять років основні фонди галузі не оновлюють і не модернізують, навіть ремонтують далеко не так, як слід, і працюють вони геть неритмічно та без повного навантаження?

І так надто витратне, переважно застаріле обладнання, яке дісталося Україні у спадок від колишніх часів «неекономної економіки», сьогодні, отже, тим паче стало марнотратним. Нинішні труднощі, нинішня криза даються, звичайно, взнаки. Та Василь Сергійович ладен нарікати не тільки на них. Натомість погодьтеся, що свого часу, у 1986—1992 роках, галузь втратила прекрасні шанси зайнятися собою. Адже тоді, діставши доступ на зовнішні ринки, заводи й комбінати отримували неабияку валюту. Одначе спрямовували її не на удосконалення і реконструкцію потужностей, а на закупівлю якщо не імпортного ганчір'я, то обладнання для випуску... меблів або взуття.

Що було, то було — таке неймовірне «запаморочення». Сьогодні навздогін його інакше як злочином не назвеш. Та гірше, що далі чорна металургія вплуталася в іще більші неподобства, які з інтересами національного виробництва не мають нічого спільного. **Коли з 50 ще діючих доменних печей 22 потребують капітального ремонту і ніхто не контролює, як вони працюють, то хто може ручатися, що на так званій давальницькій сировині або за «бартерними» оборудками чи іншими якимись змовами їх там і тут не використовують, скільки б це не коштувало?** Адже саме енергетичні ресурси чимдалі «позичаються» на умовах, коли вертати борги, принаймні, у найближчому майбутньому, ніхто не збирається. Або таке: якщо держава дала можливість бідовим комерсантам направо й наліво вивозити за рубіж металобрухт, залишивши без нього власних сталеплавильників, то як можна бути упевненим, що металурги, зі свого боку, не «виживають» аналогічними доступними їм «методами»?

Що українська чорна металургія, як мінімум, «напівтінізувалася», черпаючи державні паливно-енергетичні ресурси аж гай гуде — ясно вже всім.

Треба, мабуть, усвідомити й таке: хоча галузь й імпортує найбільше своєї продукції, проте й споживає найбільше і палива та енергії, не переобтяжуючи себе ощадливістю та елементарною економічною доцільністю.

Здається, наша чорна металургія скопіювала оті загадково-моторошні чорні дірки, які ніби є в космосі і в яких безслідно зникають цілі світи і галактики. От тільки в нашому «земному» випадку це має називатися якщо не розкраданням, то щонайменше — розбазарюванням.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Хроніка. Факти. Події

● *Ташкент*

Спочатку було слово. А за ним — діло?

П'ять документів підписано за результатами засідання в Ташкенті спільної україно-узбецької комісії зі співробітництва, в якому брав участь Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко. Зокрема, укладено угоди щодо порядку фінансування науково-технічного співробітництва двох країн, про співпрацю Києва і Ташкента та інші. Парафовано також Договір про дружбу і подальший розвиток співробітництва між Україною та Узбекистаном, який потребував змін.

У Ташкенті домовлено про створення спільного підприємства з виробництва магістральних і шахтних електровозів. Узгоджено, що Україна стане головним підрядником у будівництві 250-кілометрової залізничної колії в Навоїйській області та ремонті залізничних шляхів Узбекистану. Сума очікуваного контракту на сім років може становити 1,4 мільярда доларів (Ташкент розраховуватиметься енергоносіями).

Розв'язано і деякі проблеми імпортування бавовни нашою державою. Україна також запропонувала Узбекистану взяти участь у випуску літаків АН-70 та АН-140.

● *Тель-Авів*

Віддати — не віддати?

Прем'єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньягу вилетів до Вашингтона на зустріч з президентом США Біллом Клінтоном, щоб обговорити передачу до складу палестинської автономії додаткових територій. Він не виключає, що американці вимагатимуть планів відведення ізраїльських військ. Це питання, заявив прем'єр, буде розв'язуватися, виходячи з інтересів Святої землі.

● *Тбілісі*

Зброєю не досягти миру

«Керівництво Грузії було і залишається прибічником мирного врегулювання абхазького конфлікту. Тому вже п'ятий рік ми продовжуємо переговорний процес, хоч він поки не дав позитивних результатів», — заявив Президент Грузії Едуард Шеварднадзе. Він закликав усіх представників конфліктуючих сторін не піддаватися емоціям і продовжити пошук мирних шляхів урегулювання конфлікту.

● *Таллінн*

В Естонії теж американці при владі

Квиток члена партії хуторян — не перешкода для виконання обов'язків міністра закордонних справ, заявив глава МЗС Естонії Тоомас Хендрик Ільвес, який вступив недавно до цієї партії. Своє рішення міністр (естонець, який тривалий час жив в Америці) пояснює тяжінням до землі, що прокинулося в ньому після того, як він став власником хутора в одному з повітів Естонії. Але деякі за «тяжінням до землі» суто міського жителя схильні бачити бажання випробувати щастя на президентських виборах 2001 року. Для цього Ільвесу слід мати за спиною, як мінімум, партію. Спостерігачі, до речі, не виключають можливості повторення в Естонії «литовського сценарію», коли главою держави став громадянин США.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Хто з ким дружить за оцінкою деяких депутатів Державної Думи РФ

(Початок на 1-й стор.).

Минулої середи Верховна Рада ратифікувала великомасштабний політичний договір про дружбу, співробітництво і партнерство України і Росії. Відтепер своє слово має сказати Державна Дума Російської Федерації. Яким воно буде, поцікавилася кореспондент «Голосу України» у кількох депутатів вищого законодавчого органу країни-сусіда.

Договір буває...

— Кажуть, що перш ніж винести ратифікацію договору на порядок денний, депутати Держдуми вимагають спочатку організувати парламентські слухання, — запитала я у голови комітету з міжнародних питань **Володимира Лукіна. — Що слухати, коли, здається, вже все обговорено, обумовлено і підписано?**

— Слухають, як правило те, про що говорять. А говорять різне. Приміром, що Україні хочеться, щоб ми якнайшвидше ратифікували договір. Я — за ратифікацію, але що буде опісля, на жаль, сказати не можу. Адже тут існує ціла серія відносин. Є речі, про які ви просите, а є, про які просимо ми. Але ще є і радянський менталітет: що моє — то моє, а про твоє давай будемо вести переговори, бажано вічні, не поступаючись ані п'ядцю та виявляючи при цьому небачений героїзм. Це я кажу і про вас, і про нас. Ви просите ратифікувати договір. А що буде потім? Ми, наприклад, знаємо, як досягалися компроміси щодо Чорноморського флоту...

Треба домовлятися, треба йти назустріч одне одному. Якщо підемо — дуже добре, я — за ратифікацію. Але якщо ми ратифікуємо договір, а хтось в Україні на цьому виграє вибори, а потім скаже: «Ну, хлопці, все чудово, до побачення»? І навіщо займатися цими папірцями, у нас уже є один — 1990 року і аніскільки не гірший, ніж цей.

— Але коли говорити про рух назустріч, то Україна вже почала цей рух, ратифікувавши договір.

— А ви вважаєте, що нам це потрібно? Нам це зовсім не потрібно. Цей договір — шматок паперу. Як відомо, я поганий дипломат. А договір — це рамкова угода, де написано багато красивих слів. Ми підписали ще один документ, де записано, що Україна — це Україна, а Росія — це Росія, що між ними є кордон, що треба одне одного поважати. Звичайно, цей документ треба підписати. Але такі заходи бувають безкорисними або шкідливими. Цей захід безкорисний. Ну, може він бути трішечки корисним, коли в результаті будуть робитися конкретні кроки — в економічній галузі, в галузі політичних консультацій чи військових, спрямовані не проти когось, а в ряду з багатьма іншими чи в галузі багатостороннього співробітництва з країнами СНД. Якщо цього не буде, то навіщо псувати папір?

Я — за ратифікацію, але потім хід буде за Україною: чи хоче вона співпрацювати з такою особливою сусідньою державою, як Росія. У мене немає відповіді на запитання: «Цей договір для співробітництва чи для того, щоб в Україні провести вибори?».

Фундамент є

— Я вітаю українських колег з ратифікацією договору, — сказала заступник голови Держдуми, керівник міжпарламентської делегації у зв'язках з Україною **Світлана Горячева.** — Ми маємо винести питання про ратифікацію. Тому я докладу зусиль, щоб договір ратифікували. Проте можуть виникнути і проблеми. Зокрема, щоб розглядалися і документи по Чорноморському флоту. Адже великий договір народжувався не на порожньому місці — його фундаментом є низка урядових угод, які й дозволили підписати цей документ. І тому насторожує, що за «дужками» залишилася угода по ЧФ.

Якщо документи по ЧФ не буде винесено на ратифікацію, то я не виключаю, що Дума зробить застереження до великого договору.

Проте переконана: більшість депутатів розуміють, що нам надзвичайно потрібен цей договір. І якщо він буде ратифікований, то чимало проблем, у тому числі й ситуацію з російською мовою і становище, у яке потрапили росіяни в Україні, поліпшаться.

— У яке таке становище потрапили росіяни в Україні?

— Ну, це ж відомо, що становище росіян відрізняється на гірше від становища українців. Про це ваші ж депутати Верховної Ради неодноразово заявляли. Зокрема, про проблеми з російською мовою. І цього не можна не враховувати.

Проте ми розуміємо, що у Росії теж є проблеми, наприклад, зі школами з українською мовою викладання в діаспорі. Треба їх відкривати, дати можливість дітям вивчати рідну мову. Але вважаємо, що духовне прагнення росіян розмовляти своєю мовою, мовою їхніх предків в Україні треба поважати. Не слід прискорювати події — геть усіх перевчати на українську. Треба, щоб у людей з'явилася у цьому потреба. До речі, у моєму роду є українці, я досить добре володію українською, і з давніх-давен у моїй бібліотеці зберігається «Кобзар».

Хтось хоче нас розділити

— Наш комітет наполягатиме на проведенні парламентських слухань перш ніж виносити договір на ратифікацію, — сказав голова Комітету у справах СНД і зв'язках із співвітчизниками **Георгій Тихонов.** — Якщо виносити його на ратифікацію таким як він є, то справа не пройде. І річ не в тім, що є такі спірні питання, як Крим і Севастополь. По документах з ЧФ ми в Думі двічі одноголосно висловили свою позицію, а уряд знову їх нам надсилає. Навіть якби ми не мали рації, однак не голосували б, бо це — ляпас від виконавчої влади.

Ми не ратифікуємо договору, доки там не буде змін щодо статусу російської мови в Україні. У договорі зазначено, що розвиток російської мови в Україні та української в Росії відбуватиметься на паритетних умовах. Ну, ви мені вибачте! Ми намагалися відкрити українську школу у Східному Сибіру, але туди ніхто не записав своїх дітей. От якби ми з вами об'єдналися як з Білоруссю, та прийняли закон про дві державні мови і в Україні, і в Росії, то й проблем не було б. А поки що російська мова в Україні зазнає дискримінації. Хтось спеціально ділить наші народи. Ми знаємо, що це зі сторони Польщі і Заходу — проти нас іде четверта ідеологічна війна.

Ми за дружбу двох народів, але цей договір написано у стилі Єльцина і Кучми. Ми за договір, але коли за ним утискуватимуть росіян, які живуть в Україні, й російську мову, то навіщо нам так домовлятися? У вас закривають російські школи, а, наприклад, у Кримському університеті з 25 викладачів російської мови і літератури звільнено 23.

Ми — слов'янські народи. Чому ми знаходимо спільну мову з Лукашенком, а з вами ні? Хочемо жити з Україною в мирі та дружбі, але є сили, які хочуть ратифікацію договору підігнали під вибори. Ми ратифікуємо його, а Кучма скаже, що це його перемога. Тому й не хочемо втручатися у вашу виборчу кампанію.

Коли б Верховна Рада України запросила нас до Києва, скажімо у лютому, то ми пояснили б свою позицію.

Але перш ніж ратифікувати договір, ми проведемо парламентські слухання і проситимемо, щоб браття-українці уважно поставилися до наших зауважень, бо ми за дружбу, а не за утискування однієї нації іншою.

Принаймні, я переконаний, що цей договір, яким він є, не буде ратифіковано. Це не договір дружби російського і українського народів, а Єльцина з Кучмою. То нехай вони дружать і далі.

Валентина ПИСАНСЬКА.

ВІД АВТОРА. Коментарі, як кажуть, зайві...

Київ — Москва — Київ.

На знімку: Москва. Зал засідань Державної Думи.

Нічна перемога «залізної леді»

БІЛЯНА ПЛАВШИЧ, «залізна леді» Сербської Республіки (частини Боснії і Герцеговини), перемогла своїх політичних опонентів: новий уряд СР очолив її союзник Милорад Додик. Разом із Плавшич перемогу святкують західні держави. Тепер вони мають у СР не лише «дружнього» президента, яким стала колишня непримирима націоналістка, колишній соратник одіозного Радована Караджича Плавшич, а й «дружнього» прем'єра.

Цікавим видається сам процес позавчорашнього обрання уряду й прем'єра. Річ у тім, що нинішній парламент контролюють опоненти Біляни Плавшич — Сербська демократична партія (СДП) та Сербська радикальна партія (СРП) — які разом мають у парламенті 39 місць із 85. Отож у ніч з суботи на неділю вони, природно, категорично відмовилися підтримати запропоновану кандидатуру Милорада Додика, а голова Скупщини (парламенту) Драган Калинич закрив засідання. І тоді настав час Біляни Плавшич. Усе було зроблено надзвичайно просто. Коли Калинич закрив засідання, вона попросила своїх прихильників затриматися. І після того, як політичні опоненти розійшлися по домівках, Біланич... продовжила засідання. Звичайно, було обрано і Милорада Додика, і запропонованих Плавшич 20 міністрів. Усіх — одноголосно.

Втім, не останню роль зіграв у цій комбінації і Верховний представник міжнародного співтовариства в Боснії Карлос Вестендорп. Саме він наполіг на продовженні засідання Скупщини, незважаючи на відсутність представників двох найвпливовіших партій. Більше того — за вказівкою Вестендорпа з іншої частини Боснії і Герцеговини (Федерації БіГ) було терміново доставлено ще одного депутата, після чого Верховний представник підтвердив наявність кворуму з 42 чоловік.

Реакція опозиції не забарилася. Лідер СДП Алекса Буха заявив, що нічне голосування Скупщини було незаконним і мало «характерні риси путчу». Незгоду з обранням уряду «під покровом ночі» висловив і представник Сербської республіки у Президії Боснії і Герцеговини Момчило Країшник.

Але процес, як мовиться, вже пішов. І, попри всі протести і очевидні «нестиковки», процес необоротний. Милорад Додик приймає вітання: найпершим таку телеграму надіслав міністр закордонних справ Німеччини Клаус Кінкель, який від імені свого уряду пообіцяв СР «матеріальну допомогу», підкресливши, що Німеччина «не допустить обструкції нового прем'єра». А італійські військовослужбовці зі складу міжнародних Сил зі стабілізації в Боснії і Герцеговині взяли під контроль будинок міністерства внутрішніх справ у місті Пале: акцію, знову-таки, було проведено за дорученням Карлоса Вестендорпа і «з метою забезпечення мирної передачі влади від старого до новообраного уряду».

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

То в чому ж щастя?

Згідно з опитуванням, результати якого оприлюднила щоденна белградська газета «Політика», 76 відсотків громадян Югославії вважають, що вони щасливі або майже щасливі. Щасливіші від югославів, зазначає «Політика», лише іспанці (89 відсотків) та фіни (85 відсотків), а от українці — далеко позаду: лише 39 відсотків щасливих.

Разом з тим встановлено, що громадяни економічно постраждалої від санкцій ООН Югославії витрачають 47 відсотків грошей на харчування — більше, ніж інші. Та й загальний рівень життя жителів Сербії та Чорногорії, союзних югославських республік, навряд чи можна назвати високим. Отже, їхнє щастя — в чомусь іншому?

Інформація про другий випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Тетіївмаслозавод»

1. Характеристика емітента

1.1. Фірмове найменування: відкрите акціонерне товариство «Тетіївмаслозавод».

1.2. Місцезнаходження: 256560, Україна, Київська область, Тетіїв, вул. Гоголя, 2.

1.3. Дата заснування: ВАТ «Тетіївмаслозавод» було засновано внаслідок реорганізації (розподілу) Київського орендного комбінату «Молоко», приватизованого шляхом викупу згідно з Декретом КМ України від 17.05.1993 р. № 51-93 «Про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі» через регіональне відділення Фонду державного майна по Київській області (договір купівлі-продажу № 9 від 12.05.95 р., свідоцтво про власність № 7 ВП від 03.02.1995 р.) та зареєстровано Тетіївським виконавчим комітетом Тетіївської районної ради народних депутатів 7 серпня 1995 р. рішенням № 713.

1.4. Предмет діяльності товариства:
— заготівля, виробництво та реалізація молочної продукції;
— виробництво та реалізація товарів народного споживання та продуктів харчування;
— торгівельна діяльність, у тому числі оптова, роздрібна, торговозакупівельна та торгово-посередницька діяльність;
— організація фірмової торгівлі молочною продукцією;
— виробництво та реалізація засобів виробництва;
— виробництво, переробка та реалізація різноманітних видів екологічно чистої сільськогосподарської продукції — рослинництва, тваринництва, бджільництва та іншої продукції;
— зовнішньоекономічна діяльність.

1.5. Кількість працюючих на підприємстві становить 65 чоловік.

1.6. Керівні працівники:
голова правління — Вервека Іван Васильович, освіта вища, спеціальність — інженер-механік, виробничий стаж — 32 роки;
головний бухгалтер — Моторна Катерина Трифонівна, освіта вища, спеціальність — бухгалтерський облік, виробничий стаж — 23 роки;
голова спостережної ради — Чопик Володимир Іванович, освіта вища, спеціальність — математик, виробничий стаж — 16 років;
голова ревізійної комісії — Стахурський Василь Геннадійович, освіта вища, спеціальність — інженер-технолог молочного виробництва, виробничий стаж — 9 років.

1.7. Статутний фонд ВАТ «Тетіївмаслозавод» становить 58000 (п'ятдесят вісім тисяч) гривень. Статутний фонд сплачено повністю.

1.8. Контролюючий орган Товариства: ревізійна комісія ВАТ, державна податкова адміністрація у Тетіївському районі Київської області.

Аудиторська фірма — «Віжа-Аудит» (Ліцензія № 000951 від 18 серпня 1995 року, видана Аудиторською палатою України рішенням № 963).

Адреса: Україна, Київ, вул. Інститутська, 25.

2. Опис ділової діяльності

2.1. Основні види продукції, які виробляються на ВАТ «Тетіївмаслозавод»:
1. Масло селянське.
2. Масло шоколадне.
3. Молоко фляжне 3,2% жирності.
4. Молоко фасоване в плівку 3,2% жирності.
5. Сметана 20% жирності.
6. Сир нежирний.
7. Казеїн технічний.

Товарна продукція в порівняльних цінах:
за 1996 рік — 3295 тис. грн.;
за 9 місяців 1997 року — 2263,2 тис. грн.

Переробка молочної сировини в перерахунку на молоко базисної жирності:
за 1996 рік — 13007 т;
за 9 місяців 1997 року — 8578,2 т.

2.2. Фінансові результати:

Актив (тис. грн.)	на 01.01.97 р.	на 01.10.97 р.
1 розділ	679,3	733
2 розділ	176,3	255
3 розділ	157,5	243
валюта балансу	1013,1	1231

Пасив (тис. грн.)		
1 розділ	971,4	1106
2 розділ	—	—
3 розділ	41,7	125
валюта балансу	**1013,1**	**1231**

Виручка від реалізації продукції:
за 1996 рік — 3931,1 тис. грн.; за 9 місяців 1997 року — 2910 тис. грн.

Кредиторська заборгованість:
на 01.01.97 р. — 41,1 тис. грн.; на 01.10.97 р. — 125 тис. грн.

Дебіторська заборгованість:
на 01.01.97 р. — 154,3 тис. грн.; на 01.10.97 р. — 226 тис. грн.

Прибуток:
за 1996 рік — 137,6 тис. грн.; за 9 місяців 1997 року — 125 тис. грн.

Економічна оцінка фінансової незалежності та платоспроможності ВАТ «Тетіївмаслозавод» на 01.01.97 (згідно з аудиторським висновком) характеризується коефіцієнтами ліквідності:

1. Коефіцієнт загальної ліквідності	**7,9**
2. Коефіцієнт поточної (проміжної) ліквідності	**3,7**
3. Коефіцієнт абсолютної (термінової) ліквідності	**0,07**

Висновок: рівень фінансової незалежності та платоспроможності ВАТ «Тетіївмаслозавод» на 01.01.97 достатній.

3. Дані про випуск акцій

3.1. Рішення про випуск акцій

Рішення про другий випуск простих іменних акцій ВАТ «Тетіївмаслозавод» було прийнято загальними зборами акціонерів (протокол № 1 від 17.01.97 р.). Початок продажу акцій — 2 лютого 1998 року, закінчення — 11 лютого 1998 року. Особи, які купують акції, здійснюють попередній внесок у розмірі не менше 30% номінальної вартості акцій і зобов'язуються внести залишкову суму протягом одного року з моменту оголошення відкритого продажу акцій.

Продаж акцій буде здійснюватись за адресою: Київська обл., Тетіїв, вул. Гоголя, 2, ВАТ «Тетіївмаслозавод». За цією адресою будуть здійснюватися операції, а також депонування і виплата доходів. Реквізити ВАТ «Тетіївмаслозавод»: р/р 000467967 в РАК АПБ «Україна» м. Тетіїв, МФО 321381, ЗКПО 00445972.

Запланований курс продажу акцій — 0,25 грн. за одну акцію.

Всі залучені від емісії кошти будуть спрямовані на придбання основних і оборотних засобів для технічного переобладнання і підвищення ефективності діяльності підприємства. Зокрема планується придбання цеху з виробництва казеїну. Плановий розмір емісії — 72000 грн.

ВАТ послугами торговця цінними паперами не користується.

Перша емісія була здійснена випуском 232000 простих іменних акцій номінальною вартістю 25 копійок (0,25 грн.) на загальну суму 58000 грн. Всі 100% акцій сплачено повністю. Кількість акцій, які перебувають у власності керівних працівників, складає 21336 шт. Свідоцтво про реєстрацію випуску цінних паперів, реєстраційний № 1020/1/97, видане 16 грудня 1997 року Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

3.2. Категорія акцій - прості іменні.

Привілейовані акції не випускаються.

Кількість акцій — 288000 шт.

Номінальна вартість акцій 0,25 гривні кожна. Серія акцій № А-2, де А — прості іменні акції, 2 —номер емісії. Порядкові номери акцій 000001 — 288000.

Форма випуску акцій — паперова з сумарним сертифікатом.

В разі недосягнення оголошеного обсягу випуску акцій за результатами підписки, емісія реєструється по фактично досягнутому рівню, а в разі перевищення —зайва підписка відхиляється, а кошти повертаються згідно з переліком передплатників з кінця переліку не пізніше як через 30 днів.

4. Умови розпорядження акціями

Акціонер товариства має право:
без обмежень розпоряджатися акціями товариства, зокрема продавати чи іншим чином відчужувати їх на користь інших юридичних та фізичних осіб, якщо інше не встановлено чинним законодавством.

Акції товариства неподільні. У разі смерті власника акцій вони успадковуються відповідно до чинного законодавства.

Акціонери товариства користуються переважним правом при придбанні акцій другої емісії.

5. Порядок виплати дивідендів

Виплата дивідендів акціонерам здійснюється один раз на рік за підсумками діяльності товариства протягом місяця з дня рішення загальних зборів акціонерів про розподіл залишкового прибутку за звітний рік. Виплата дивідендів здійснюється шляхом перерахування коштів на рахунок акціонера або іншим чином за рішенням правління товариства.

6. Фактори ризику діяльності ВАТ

Основними факторами ризику є можливість розриву економічних стосунків з постачальниками молочної сировини, низька платіжна спроможність населення України, а також можливі зміни у законодавстві, які погіршують фінансове становище товариства.

Інформація про другий (додатковий) випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Меблева фірма «Либідь»

1. Характеристика емітента:

1.1. Код по ЗКПО: 00274708

1.2. Повне фірмове найменування: відкрите акціонерне товариство «Меблева фірма «Либідь».

1.3. Юридична адреса: Україна, 252006, м. Київ-6, вул. Боженка, 107.

1.4. Історична довідка.

Відкрите акціонерне товариство створено у процесі приватизації колективного підприємства «Київської меблевої фабрики ім. В. Боженка».

«Меблева фірма «Либідь» — самостійна організація, що здійснює діяльність на основі господарчого розрахунку, має самостійний баланс і є юридичною особою.

1.5. Підприємство розміщене на земельній ділянці площею 7,5 га.

1.6. Відкрите акціонерне товариство зареєстроване у виконкомі районної ради народних депутатів Московського району, м. Києва, № 02362 від 5.02. 1997 р., свідоцтво № 00274708.

1.7. Кількість працівників — 550 чоловік.

1.8. Фінансові результати товариства:

за станом на 01.01.1997 р.

Актив		Пасив	
Розділ І	5577 тис. грн.	Розділ І	6324 тис. грн.
Розділ 2	1090 тис. грн.	Розділ 2	–
Розділ 3	660 тис. грн.	Розділ 3	1003

за станом на 01.10.97 р.

Актив		Пасив	
Розділ І	5399 тис. грн.	Розділ І	5620 тис. грн.
Розділ 2	873 тис. грн.	Розділ 2	–
Розділ 3	721 тис. грн.	Розділ 3	1373

Розмір статутного фонду 11053,37 грн., сплачена частка статутного фонду — 11053,37 грн.

Балансовий збиток — 453 тис. грн.

1.8.1. У 1997 році вироблено товарної продукції на 2353,6 тис. грн. Вироблено: корпусних меблів — 1654 к-ти; наборів м'яких меблів — 88 к-тів; кухонних куточків «Одарка» — 134 к-ти; наборів корпусних меблів для кухні — 20 к-тів; шафів 3-дверних з антресолями — 255 шт; шаф 2-дверних з антресолями — 366 шт, столів письмових — 290 шт; столів обідніх —310 шт.

1.9. Основні професійні дані про керівних працівників товариства:

Грузицький Віктор Болеславович — голова правління, освіта вища, кваліфікація — інженер-електрик, трудовий стаж — 30 років.

Гідзун Юрій Васильович — головний бухгалтер, освіта вища, кваліфікація — радіофізик, трудовий стаж — 20 років.

2. Предмет діяльності товариства:

— виробництво меблів;
— товари народного і господарського вжитку;
— надання послуг населенню, підприємствам, організаціям.

3. Дані про емісію цінних паперів

3.1. Рішення про додатковий 30 % випуск акцій прийнято правлінням акціонерного товариства від 26 листопада 1997 р. протокол № 3, з подальшим затвердженням загальними зборами акціонерів.

3.2. Мета додаткового випуску акцій — збільшення статутного фонду для закупівлі обладнання для обробки ламінованої плити ДСП.

3.3. Плановий обсяг емісії — 3316,01 грн.

3.4. Товариство випускає прості іменні акції.

3.5 Кількість додатково випущених простих іменних акцій — 331601 шт.

3.6. Акції на пред'явника не випускаються.

3.7. Привілейовані акції не випускаються.

3.8. Номінальна вартість акцій — 0 грн.01 коп.

3.9. Акції другої емісії випускаються однією серією Б за номерами: № 1105338 — № 1436939.

3.10. Терміни та місце продажу додаткового випуску акцій — 2 лютого 1998 року протягом одного дня за адресою: м. Київ, вул. В. Боженка, 107, ВАТ «Меблева фірма «Либідь».

3.11. Перевищення чи недосягнення рівня передплати не передбачено.

4. Дані про розміщення акцій першого випуску

4.1. Першу емісію акцій здійснено у вересні 1997 р. Випуск акцій зареєстровано Державною комісією цінних паперів та фондового ринку, свідоцтво про реєстрацію № 719/1/97 від 15 вересня 1997 р.

4.2. Мета першої емісії — приватизація колективного майна та створення статутного фонду.

4.3. Загальний обсяг першої емісії — 11053,37 грн.

4.4. Кількість випущених акцій — 1105337 шт.

4.5. Номінальна вартість акцій — 0 грн.01 коп.

4.6. Усі акції — прості іменні.

4.7. Структура акціонерів: фізичні особи — 1157 чол.

4.8. Усі акції першої емісії кількістю 1105337 шт. повністю розміщені і сплачені акціонерами за номінальною вартістю.

4.9. Дії з економічного оздоровлення емітента не проводилися.

4.10. Кількість акцій, які перебувають у власності керівництва — 69691 шт (6,3 %).

5. Виплата дивідендів

Дивіденди виплачують за підсумками року після затвердження їх розміру вищим органом акціонерного товариства у визначений термін, згідно з чинним «Положенням про оплату дивідендів».

6. Чинники ризику:

— зміни в законодавстві про оподаткування підприємств;
— погіршення економічної ситуації в країні;
— порушення термінів вдосконалення заходів з фінансово-економічного оздоровлення підприємств.

Арбитражный суд Автономной Республики Крым возбудил дело № 2710-8 о банкротстве АП «Бытсервис» (п. Советский, ул. Первомайская, 44, р/с 500502 в Советском отделении АК АПБ «Украина», МФО 324225).

Письменные заявления кредиторов и возможных санаторов с имущественными требованиями к должнику направлять в месячный срок с момента опубликования по адресу: 333000, Автономная Республика Крым, Симферополь, ул. К. Маркса, 18.

Арбитражный суд Автономной Республики Крым.

Юридична освіта

Контрактор Агенції США з Міжнародного Розвитку (**USAID**) оголошує конкурс на посаду Асистент програм по Україні, до обов'язків якого входить допомога у розробці та здійсненні програм юридичної освіти для загальних та арбітражних судів України. Бажаними кваліфікаційними умовами для кандидатів є:
— вища юридична освіта;
— досвід викладацької діяльності, особливо викладання для дорослих, а також досвід використання методів відеонавчання;
— кандидат повинен бути високоорганізованим та концентрованим;
— українець, який вільно володіє англійською мовою.

Прохання надсилати аплікаційні листи та резюме до 26 січня 1998 року за адресою:

АРД/Чеккі Консорціум «Верховенство права».

Київ, вул. Грушевського, 34-а, факс: 293-7530; e-mail: rolaruleoflaw. kiew. ua.

АТЗТ «МАСМАсервіс» повідомляє про припинення своєї діяльності.

Претензії приймаються в місячний термін з дня публікації за адресою: Київ-39, вул. Козача, 9.

Тел. 264-34-06.

У номер

● *Миколаїв*

На виноградниках кипить робота

В АТ «Оксамит» Жовтневого району, відомого на Миколаївщині виробника фруктів та ягід, у ці дні в садах та на виноградниках — особливе пожвавлення. На роботи по догляду за насадженнями виходять сотні працівників. Більше, ніж будь-коли, турбот у садах: суворої зими 1996 — 1997 років було пошкоджено морозами чимало дерев, у весняно-літній період ті пошкодження далися взнаки — і ось тепер треба видалити відмерле віття до настання нової вегетації. На чималих площах у всіх відділках сільгосппідприємства це вже зроблено. З осені на площі 300 гектарів зорано міжряддя.

● *Сімферополь*

У Криму обрано президента

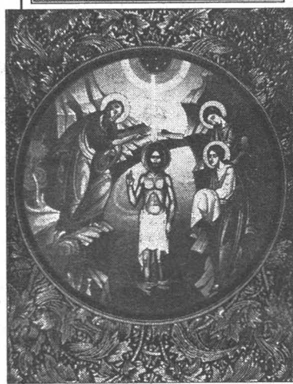
Голова уряду Анатолій Франчук, за прикладом Валерія Пустовойтенка, збирається піднести престиж українського футболу — його обрали президентом Федерації футболу автономії в переддень 40-річчя футбольного клубу «Таврія» — першого чемпіона незалежної України.

Зустріч команди в уряді Криму засвідчила, що керівництво любить і цінує «Таврію», знає її нинішні труднощі та докладе всіх зусиль, щоб розв'язати проблеми клубу.

Отже, є один глава уряду — футбольний президент. Варто, виходить, подумати й іншим главам облдержадміністрацій...

Традиції

Велика життєдайна сила

19 січня — Богоявлення. Цим святом церква славить Хрещення Господнє, під час якого явилася пресвята Трійця над рікою Йордан. У народі це свято так і зветься Йордан, або Водохреща. За традицією, на ріках вирубували з криги хрест, ставили його, а воду освячували. Особливо радіють цього дня «моржі» — занурритися у крижану купіль на Водохрещу більш ніж почесно. Вважають, що свяченій воді дана велика життєдайна сила. Хто її п'є, той відчує приплив сил, полегшення у хворобах. Така вода зберігається чистою аж до наступного Водосвяття. У цю воду дівчата кидали коралі та калину й умивалися, щоб рум'янилися щоки, господарі освячували нею худобу, будівлі.

А ще в народі кажуть, що, коли в ніч на Водохрещу багато інею — рік буде врожайний. Хрещенської ночі іній випадає на ті хліби, які мають щедро зародити, а на котрі не випадає, ті «будуть ялові». Тож селяни виставляли на ніч різне збіжжя в полумисках і вранці визначали, яких зернових культур більше висівати цього року.

Оскільки столиця зустріла Хрещенський ранок у білявому вбранні, можемо сподіватися на добрий врожай. Звісно за умови, що вітчизняний АПК, завчасно подбавши про «збіжжя» та «полумиски», пильно спостерігав за небом. Адже, за переказами, якщо у Хрещенську ніч зоряно — добре плодитимуться вівці. Між іншим, київська ніч була напрочуд зоряна й ясная...

Алла РОМАНЧУК.

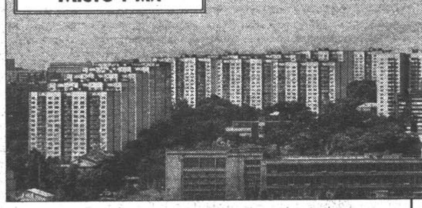
На знімку: ікона Богоявлення.

Фото Володимира ФАЛІНА (ДІНАУ).

Непосиди, курс — на кочівну зірку!

Місто і ми

У ЗАПЛУТАНОМУ лабіринті столиці найголовніше — зекономити час та сили на пошук віддаленого від центру кінотеатру, фірми під хитромудрою назвою або нового помешкання приятеля. Особливо душить жаба, коли витрачаєш дорогоцінні хвилини дозвілля.

Віднині таких проблем нема чого боятися. Принаймні, так запевнили організатори прес-конференції з нагоди виходу двох перших випусків картографічного атласу-довідника «Житлові масиви та забудови Києва». Потенційні адресати — усі кияни, а найперше міліціонери, працівники «швидкої допомоги» та служби побуту, пожежники, сантехніки, електрики, таксисти, торговці нерухомістю. Звичайно ж, приїжджі. І, звісно, ми — журналісти.

Як розповідає автор ідеї випустити цю довідкову серію, голова редакційної ради атласу Анатолій Кобяков, він роками розшукував у книгарнях щось подібне. І, зрозумівши, що це марна справа, спитав себе: «Коли не я, тоді хто?».

Деякі з представників мас-медіа висловили сумнів щодо оригінальності видавничого проекту. Мовляв, у нашому місті свого часу довідники такого спрямування виходили неодноразово («Весь Київ», «Наш Київ»...). Куратор проекту пояснив, що дістати ці книжки нині не видається за можливе. І взагалі, то було давно.

Та як не визнати актуальність і свіжість задуму, коли й Київ розрісся, і споживач змінився. По-новому сприймається й подача карт не за районами, як ми звикли, а за житловими масивами.

Перший випуск серії — «Вигурівщина-Троєщина». Це — папка з набором карт та пояснювальних текстів. Другий присвячено Харківському масиву, Новій Дарниці, забудові хуторів Шевченка та Червоного. На відміну від першого, він має вигляд журналу і оздоблений тематичним телефонним довідником та каталогом об'єктів нерухомості з технічним описом і плануванням квартир. Хоч — і це відволікає пошуківця — надто нафарширований рекламою.

Проте відчутне бажання йти назустріч користувачеві та покращувати форму видання. Можливо, наблизившись до останнього, 25-го, номера, атлас буде сама досконалість. А наступний випуск — «Оболонь».

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Спорт

До Франції ми все-таки поїдемо

Минулої неділі в міжнародному конференц-центрі бельгійського містечка Гент, де більшість населення спілкується фламандською, відбулося жеребкування відбіркового циклу чемпіонату Європи з футболу 2000 року. Фінальна частина цих змагань, як відомо, гратиметься в Бельгії та Нідерландах. На жеребкуванні були присутні також представники України: віце-президенти ФФУ Віктор Банников і Володимир Лашкул та головний тренер національної збірної Йожеф Сабо.

Велика група українських журналістів у цей час спостерігала за цією подією з величезного екрана телевізора, встановленого в конференц-залі Федерації футболу України. А по завершенні церемонії генеральний директор УФІ Олег Шкрьоба встановив радіоміст із Гентом. І представники мас-медіа мали нагоду поспілкуватися з нашими футбольними повпредами, а ще й із головою Російської футбольної спілки В'ячеславом Колосковим та головним тренером збірної Росії Борисом Ігнатьєвим. Але про це трохи пізніше. А насамперед про склад відбіркових груп.

1. Італія, Данія, Швейцарія, Уельс, Білорусь.
2. Норвегія, Греція, Грузія, Латвія, Словенія, Албанія.
3. Німеччина, Туреччина, Фінляндія, Північна Ірландія, Молдова.
4. РОСІЯ, ФРАНЦІЯ, УКРАЇНА, ІСЛАНДІЯ, ВІРМЕНІЯ, АНДОРА.
5. Англія, Болгарія, Швеція, Польща, Люксембург.
6. Іспанія, Австрія, Ізраїль, Кіпр, Сан-Маріно.
7. Румунія, Португалія, Словаччина, Угорщина, Ліхтенштейн, Азербайджан.
8. Югославія, Хорватія, Ірландія, Македонія, Мальта.
9. Шотландія, Чехія, Литва, Боснія, Фарери, Естонія.

Наші представники на жеребкуванні назвали четверту групу однією з найсильніших за складом. Але, на їхню думку, українська команда має непогані шанси. А Йожеф Сабо ще й попрохав не роздмухувати політичного ажіотажу навколо наших майбутніх поєдинків з росіянами.

Колосков та Ігнатьєв дипломатично ухилилися від відповідей на конкретні запитання. Відбувшись загальними фразами, вони назвали претендентами на путівку до фіналу збірні України, Франції та Росії.

Воно-то так, але не слід скидати з рахунку збірну Ісландії, яка дуже небезпечна на своєму полі. А чого варта збірна Вірменії, ми також добре знаємо. До речі, як повідомило радіо Бі-Бі-Сі, цей колектив віднедавна очолив батько відомого французького форварда, зірки міланського «Інтера» Юрія Джоркаєффа — Жан. Джоркаєффи за походженням — вірмени.

Календар відбіркового турніру в четвертій підгрупі буде визначено трохи пізніше на спеціальній зустрічі. Але вже сьогодні точно відомо, що збірна України восени обов'язково зіграє три матчі євроциклу.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Позивні футбольної весни

Триває підготовка українських клубів вищої ліги до другого кола національного чемпіонату. Футболісти київського «Динамо» двома складами зіграли матчі проти клубу бундесліги «Мюнхен 1860» і в обох перемогли —3:0 та 3:1.

Пропонуємо вам результати ще ряду товариських зустрічей:

«Чорноморець» (Одеса) — «Маккабі» (Ізраїль, Рамат-Гана). 4:0 (Щекотилін — 2, Колчин, Колісниченко). «Торпедо» (Запоріжжя) — «Металург» (Нікополь). 2:3 і 0:0. «Металург» (Запоріжжя) — «Уралан» (Росія, Еліста). 0:1. ЦСКА (Київ) — «Хемлон» (Словаччина, Гумение). 1:0 (Гогіль). «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Карпати» (Львів). 1:2 (Безпалих — Назаров, Плотко). «Ворскла» (Полтава) — «Штутгарт» (Німеччина). 1:2. (Костюк).

На «золотій» ноті

завершили чемпіонат світу з водних видів спорту, який відбувався в Австралії, українські спортсмени. Олена Жупіна та Світлана Сербіна із Запоріжжя були перші в синхронних стрибках з 10-метрового трампліна. У підсумку збірна України здобула три золоті і срібну медаль.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54; ВІДДІЛ РЕКЛАМИ — 441-89-34, 441-89-44; телефакс—449-85-62

E-mail: sekret@golos.relc.com

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 254635.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311010.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0